בס"ד
גליון מס' 10
כ"ב סיון
תשפ"ג

עיר ברסלב

עדיין בדף ז'?!

מדור מדברים מרבינו

אש של התמדה

התמדת התורה של מוהרא"ש ז"ל בזכות ההתקרבות לרביז"ל

קביעת מזוזה

וסיום מסכת ב"כולל מוהרא"ש"

שטיפה לנשמה

סיפור מהפצה

אשיב לאיש:

מחפוצץ

מרוב צער על התנהגות בני, מה עושים?

רשמי חג קבלת התורה מחדש בעירו של רבינו ז"ל

עיר ברסלב

יו"ל על ידי חסידי ברסלב תלמידי היכל הקודש

מיסודו של
מרן מוהרא"ש זי"ע

בנשיאות מו"ר הרה"צ
ר' יצחק שמואל אהרן לעזער
שליט"א

עורכים ומשתתפים

הרב שלמה ברוך בלוי
שלום נתן גומבערג
אהרן בלוי
אליעזר שלמה מימוי
נחמן נתן סולומון
יוסף אלימלך בלוי
ידידיה אשר מלכי

לפניות למערכת

053-318-6570
breslev.shely@gmail.com

בתוכן

לקבל תורה עכשיו!

רשמי התעוררות למעשה מחג השבועות בצילו של מורינו הרה"צ שליט"א, האווירה המרוממת והדיבורים הקדושים.

הלב שלי מתפוצץ מצער

מכתב נפלא על המגלה את דרך רבינו ז"ל להתמודדות הקשה בצער גידול בן עם נסיונות קשים - **אשיב לאיש**

אל תעזוב את הבית

לא לשכוח ולא להפקיר שלום בית גם כשנמצאים בחוץ! - **איש וביתו**

שטיפת רכב לנשמה

הקונטרסים שהתגלו ב"מקרה" בעת שטיפת רכבו של היהודי הרחוק

השבת נועם הנשמות || חנוכת היכל הכולל המשופץ לתפארה || ל"ג בעומר בעיר ברסלב

חדשות ברסלב

אותיות קדושות

שלום רב למערכת המגזין החשוב "עיר ברסלב".

רציתי לשתף אתכם – ואת הקוראים החשובים – בסיפור נורא מהגה"ק ר' מאיר אבוחצירא זי"ע [המכונה ה"באבא מאיר"], שזכינו לשמוע לאחרונה כמה פעמים מפי מו"ר הרה"צ שליט"א, ומעשה שהיה כך היה:

כשעלה הגה"ק ר' מאיר אבוחצירא זי"ע לארה"ק (לפני למעלה מחמישים שנה), התיישב בעיר אשדוד ת"ו. אחר בואו אל העיר, נכנסו אליו כמה יהודים כדי לקבל פניו לרגל עלותו ארצה, ובין היתר הניחו על שולחנו עיתון מסוים ידוע ומוכר מאד בציבור החרדים.

ברגע שהעיתון הונח על שולחנו של רבי מאיר, לפתע סיבב רבי מאיר את פניו אחורנית, ולא אבה להביט בו אפילו בראיה קלה... בשום פנים ואופן! כשתמהו בפניו לפשר הדבר, ניסה להתחמק באמרו "מעולם לא התעניינתי בדברים כאלו" וכדו', ואפילו שהפצירו בו על העניין – השיבם בקש, והלכו מלפניו.

אחר שיצאו, הרהיב עוז בנו רבי דוד שליט"א, ושאל את אביו מדוע התנגד כ"כ להסתכל בעיתון עד שהסב ראשו אחורנית ואף בהצצה רפויה לא הביט בעיתון?

השיב לו אביו הקדוש תשובה שבה מגיעה הנקודה שרציתי להדגיש במכתבי זה: "לך אני יכול לגלות"... אמר רבי מאיר לבנו חביבו, וכה המשיך לומר: "כשהייתי ילד קטן, אבי הקדוש לימד אותי את כ"ב אותיות הא"ב הקדושות, וכשלמדני זאת הוא הראה והסביר לי איך כל אות ואות מהאותיות הקדושות משתלשלת ממקומה החצוב תחת כיסא הכבוד, וכך הוא לימד אותי לקרוא את אותיות התורה הקדושה, ולכן בכל פעם שאני פותח ספר לקרוא, אני רואה את האותיות איך הן מחוברות למקומן ושורשן תחת לכיסא הכבוד, א"כ איך אוכל להסתכל באותן אותיות קדושות ונעלות כשהן מודפסות כך בדברי חולין ובטלה?!"...

ובזה באתי לחזק ידי העוסקים במלאכת הקודש: כמה עלינו להודות להקב"ה, על שב"ה זיכנו במגזין קדוש, המלא כולו – מתחילתו לסופו – בענייני קדושה, בהחדרת לימודי הצדיקים לכל הגילאים, הן לילדים, הן לבחורים, הן לאברכים, והן למבוגרים, כל אחד יכול למצוא בו מבוקשו, והוא מלא בתוכן עשיר וקדוש, וב"ה שאותיות הא"ב מודפסות בו בדברי קודש של חיזוק, התעוררות, שמחה ואמונה, ולא ח"ו בדברי הבל ובטלה...

על כן חזקו ואמצו בעבודת קדשיכם, הרבו חיילים לתורה, כי בוודאי ובוודאי המגזין הזה מציל רבים וטובים מלהסתכל בכל מיני עיתונים שונים [לא נקטתי בשמו של העיתון הנ"ל מטעמים מובנים, אך כל אחד יכול להבין מעצמו במה דברים אמורים...], ובכך להחיש ולקרב ביאת משיח צדקנו, כי "על ידי הפצת לימודי רבינו – נביא את משיח צדקנו", אמן ואמן!

בהערכה רבה, ש. נ.

יבנאל עיר ברסלב, עיר השמחה

יעמדו על הברכה נדיבי עם שנדבו להפצת גיליון זה

לזכות ליאור יצחק וסמדר תורג'מן וכל יוצ"ח

לע"נ הבה"ח יעקב מאיר ז"ל בן ר' ישראל אהרן נ"י

לזכות בת שבע ונחמן ישראל בני רות

לזכות יצחק בן רבקה

לעילוי נשמת האה"ח מרים בת מינדל ע"ה

לזכות הרוצה בעילום שמו להצלחה בכל ענינו

לזכות ליאה אסתר בת רות

לזכות יוסף אלימלך בן שינדל

לזכות השתתפות בהפצת הגליון אפשר לפנות למערכת

הַשַּׁבָּת נֹעַם הַנְּשָׁמוֹת!

בשבת קודש פרשת אמור - "פסח שני" תשפ"ג, זכו חברי ארגון "אברכי מוהרא"ש" ותלמידי ישיבת "אור מוהרא"ש" לסעודת ליל שבת קודש מרוממת ומיוחדת בשולי חנו הטהור של מו"ר הרה"צ שליט"א.

ביהמ"ד הגדול "היכל מוהרא"ש" היה מלא וגדוש באורחים רבים שהגיעו חוץ לעיר, לזכות לבלות שבת כה קדושה, שבה זועק הלימוד של הצדיק האמת: "למה נגרע?", הרי לכל אחד ואחד חלק בקדושה! בין תפילת מנחה לקבלת שבת, אמרו יחדיו כל הקהל הקדוש את סדר הלכות ודיני פסח שני, שבזה מקיימים "וְנִשְׁלְמָה פָּרִים שְׂפָתֵינוּ" (הושע יד, ג), שתהא האמירה נחשבת כאילו קיימנוהו.

אחר שעברו אצל מו"ר שליט"א לברכת גוט שבת, הזדרזו בחורי הישיבה ואברכי הקהילה להכין את המקום הקדוש לקראת סעודת ליל שבת מפוארת ומרוממת יחדיו בראשות הרב הצדיק שליט"א.

שבת נדירה

שבת זו, היתה הזדמנות נדירה לאברכים הצעירים, ולבחורים שעוד מעט בע"ה יזכו לבנות ביתם, לחוות סעודת שבת מרוממת ולקחת לעצמם לימודים נפלאים והליכות קודש איך להנהיג שבת בביתם, בזמירות בדבקות נפלאה מתיקות ושמחה.

במהלך הסעודה, נשא דברים ראש הישיבה הרה"ג ר' אליעזר אדלשטיין שליט"א, והתמקד בדבריו על גודל הנחת שרואים, איך יש כמות כ"כ גדולה של בחורים ואברכים יראי שמים, ההולכים בדרך הצדיקים הקדושים, ומתאספים ביחד מזמן לזמן להתחזק ולהתעורר בהתחדשות וערנות חדשה בלימודי הנהגת הבית, והביע את גודל השמחה שישנה על שרואים שולחן שלם מלא באברכי פז המקורבים לרבינו ומצייתים לעצותיו הנפלאות.

גם נשא דברים הרה"ח ר' אלימלך שארף שליט"א, והתמקד בדבריו כמה עלינו להעריך את הזכות שיש לנו שאנו זוכים להסתופף בצל מורינו הרה"צ שליט"א, להעריך שאנו זוכים לשמוע כ"כ הרבה חיזוק, שלא מוצאים בשום קהילה קדושה בישראל שיהיה מנהיג עדה שידבר וישקיע כ"כ הרבה דברי חיזוק בשבוע אחד לפני תלמידיו... כמה עלינו להעריך ולהחשיב את זה, ושיהיה לנו הכרת הטוב מלאה על כל זה! וב"ה קוצרים את הפירות המפוארים שגדלים בקהילתנו הקדושה, אברכים יקרים העוסקים בתורה ובתפילה, משקיעים בשלום ביתם ובחינוך, בחורי חמד המתמידים בלימוד התורה הקדושה, ששמם הטוב הולך לפניהם, כמה עלינו להכיר טובה על כל ההשקעה והמסירות שמשקיע בזה!

קודם ברכת המזון, החלו אט אט להגיע אנשי שלומינו לביהמ"ד, והגישו לפני מו"ר שליט"א את המצות והמרור, והחלו לנגן ניגוני הלל הנהוגים לשיר בפסח - ובין כך חילק מו"ר שליט"א לכלל המשתתפים "כורך".

גם קצת נחשב!

אח"כ פצח מו"ר שליט"א בשירי שבת המושרים בטיש בכל ליל שבת קודש, ואח"כ דיבר 'תורה' נפלאה שבה קישר את ג' קדושות היום יחדיו - שבת קודש פרשת אמור, יום "פסח שני", יומא דהילולא של התנא ר' מאיר בעל הנס זי"ע, וזו תמצית השיחה:

הלימוד הקדוש של רבינו הוא "התחזקות", שאדם יחקוק היטב במוחו ודעתו שאין שום מציאות של יאוש לעולם בשום פנים ואופן, וידע ויאמין שגם לו בודאי יש תקוה, גם אם נטמאת בכל מיני טומאות רח"ל - אתה יכול להיטהר, לא משאירים אף אחד בחוץ!

זהו כל הלימוד הנורא של "פסח שני", שמגלה לאדם את הלימוד של התחזקות: גם אם היית טמא, בדרך רחוקה, לא זכית לעשות את פסח ראשון, הנה - פסח שני; יש לך עוד הזדמנות! אף פעם לא מאוחר! אתה לא נשאר בחוץ!

והלימוד הזה מונח בפסוק הראשון של הפרשה: "וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה אֱמֹר אֶל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אַהֲרֹן וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם" - ג' פעמים לשון 'אמירה', אומר רש"י: 'להזהיר גדולים על הקטנים' - להאיר לכולם את האור, לגלות את הגילוי הזה לכולם, איזה גילוי? ממשיך הפסוק: "לְנֶפֶשׁ לֹא יִטַּמָּא בָּעַמָּיו" - שום נפש ונשמה לא נשארת בתוך הטומאה, כולם נכנסים אל הקדושה!

והקשר ליומא דהילולא של ר' מאיר בעל הנס, שידועה שיטתו: "רבי מאיר חייש למיעוטא", דין ידוע הוא שהולכים תמיד אחר הרוב, אך רבי מאיר בכל מרום הוא "חייש למיעוטא" - חושש גם למיעוט, ולענייננו - התנא האלקי ר' מאיר הוא הסמל של הלימוד הקדוש הזה, כי ר' מאיר "חייש למיעוטא" - **חושש ודואג על אותם המעטים, על אותן הנשמות הקדושות ששואלת ומבקשות "למה נגרע?!"**... זו השיטה הקדושה של ר' מאיר בעל הנס, ומובן מאד המקובל אצל נשמות ישראל שיום ההילולא שלו הוא בפסח שני.

מה אמר רבי יהונתן קודם הסתלקותו?

ובעניין זה, **סיפר מו"ר שליט"א מעשה מהרה"ק ר' איציק'ל האמבורגער זי"ע**, שכיהן ברבנות בג' עיירות גדולות - אלטונא, המבורג, וואנסבעק. קודמו בתפקיד הרבנות היה הגה"ק ר' יהונתן אייבשיץ זי"ע, והטעם שר' איציקל הוא זה שהמשיכו ברבנות הוא עפ"י מעשה שהיה: קודם הסתלקותו של ר' יהונתן זי"ע מן העולם, הגיעו ראשי הקהילות שעליהן כיהן ברבנות לביתו לבקרו, וכשראוהו שנמצא בעת גסיסתו, פנו אליו בשאלה: "מי ראוי למלא את מקומכם?"...

ר' יהונתן השיב: "מה עם רבי מאיר?"... ולא הוסיף לבאר דבריו, ונשמתו עלתה השמימה,

וראשי הקהל נשארו מבולבלים ותמהים לפשר הדבר...

החלו ראשי הקהל לתור ולחפש אחר רב וגאון ששמו ר' מאיר, אולי עליו התכוון ר' יהונתן, אך לא מצאו אף אחד כזה... ומשכך, החליטו ראשי הקהל, שהיות ואינם יודעים כוונת רבם הקדוש, על כן אם יימצא מישהו שיפתור להם דבר התעלומה, ויפענח ויבאר דברי רבם - הוא זה שיהא ראוי לכהן תחתיו ברבנות הקהילות.

אחד היה שידע לבאר זאת, והוא היה ר' איציק'ל, וכך אמר: "יודע אני מה כיוון ר' יהונתן, הרי חכמינו הקדושים אומרים (גיטין כח.): "רוב גוססין למיתה", ולכן כשהתכנסתם בבית ר' יהונתן, מיד עלתה בליבכם השאלה מי ימלא את מקומו, כי ראיתם אותו בעת גסיסתו, והלא "הולכין אחר הרוב", ובודאי הוא קרוב למיתה יותר מן החיים, ועל זה ענה ר' יהונתן: "מה עם ר' מאיר?" כלומר, הרי יש את שיטת ר' מאיר שהוא "חייש למיעוטא", וכיוון שיש מיעוט גוססים לחיים, א"כ אולי הוא עוד יקום ויחיה מהחולי, ולא יצטרכו רב אחר"...

כששמעו את ביאורו הנפלא של ר' איציקל, בחרו בו כולם 'פה אחד' שיהא רב עליהם, ומיד הכתירו אותו לרב הקהילות.

מהי הנקודה היוצאת מהסיפור? הלימוד הקדוש של רבי מאיר! ש"חייש למיעוטא" - הוא חושש ודואג לאותן נשמות קדושות המעוטות, המבקשות עזר ומזור מכל הבוץ והלכלוך, הוא דואג שכולם יכנסו לתוך הקדושה!

שזהו הלימוד הנפלא של "פסח שני", שכל אחד יכול לשוב ולתקן, תמיד יש הזדמנות לזה, לא משאירים אף אחד בחוץ, וזה פרשת השבוע - פרשת אמור: "לנפש לא יטמא בעמיו" - כרוז קדוש ונפלא לכל אחד ואחד, וזו ההילולא של התנא הקדוש ר' מאיר בעל הנס, שהוא סמל ודוגמא להלימוד הקדוש והנפלא הזה.

אחר דברות קדשו, מו"ר שליט"א החל בשירת "לְעֹשֵׂה נִפְלָאוֹת גְּדֹלוֹת לְבַדּוֹ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ" בניגון של שמחה שנוהג לשירו אותו בליל הסדר, ושרו את זה שוב ושוב פעמים רבות, ורקדו אנשי שלומינו הרבה מאד בשבח והודאה להקב"ה על שהבדילנו מן התועים, ואנו זוכים לבלות יום כה קדוש בצל צדיק, זוכים לשמוע לימודי הצדיקים, ולהחיות עצמנו עם הצדיקים הקדושים, אשרינו מה טוב חלקנו!

ל"ג בעומר
בהיכל הקודש

השמחה הגדולה בעירו של רבינו ז"ל לרגל הילולת התנא האלוקי רשב"י זי"ע שהבטיח שעל ידי תורתו המאירה לא תשתכח התורה מישראל, ועל ידי לימודי רבינו ז"ל שמלמד אותנו לימודי רשב"י לעובדא ולמעשה - יכולים להיות איש כשר באמת אפילו בתוקף הגלות החשוכה בעקבתא דמשיחא.

נסיעה לציון הרשב"י בספירת חסד שביסוד

מקבלים מחדש

חג קבלת התורה בעיר ברסלב

הרושם של היו"ט הקדוש עודנו מפעם בליבות קהל צאן קדשים שזכו לקבל את התורה כנתינתה בסיני בצילו של מו"ר הרה"צ שליט"א ביבנאל עיר ברסלב, הרי רבינו ז"ל אומר בפירוש שג' הרגלים הם הלב של השנה, ונשמות ישראל זוכים לשאוב מכל מועד ורגל את החיות והשמחה לכל השנה, וכדי לזכות לטעום כטיפה מן הים מקדושת היו"ט הנפלא שזכו לבלות אנשי שלומינו בצל מו"ר שליט"א, נשרטט כמה קווים זעירים מהנעשה והנשמע באותו מעמד שבו "**נעשה ונשמע אמרו כאחד**".

בעת שקיעת החמה דערב יו"ט קדישא, נכנס מו"ר שליט"א לביהמ"ד הגדול "היכל מוהרא"ש", והחל תפילת מנחה דערב יו"ט. ביהמ"ד הגדול קושט כנהוג במיני עצים ופרחים, ובפרט במקום תיבת הס"ת, ומקום תפילתו של מו"ר שליט"א.

אחר תפילת מנחה, דיבר הרה"צ שליט"א שיחה נפלאה מעניינא דיומא קדישא, פתח ואמר: בלשון הפוסקים, הזמן הזה שבו עומדים עתה נקרא "**תְּמִימוֹת**", כי צריכין להמתין עד שיהא לילה ודאי, כדי לקיים הכתוב "**שֶׁבַע שַׁבָּתוֹת תְּמִימֹת תִּהְיֶינָה**", כי זכינו לספור מ"ט ימי העומר הקדושים, ועתה הוא היום החמישים - חג השבועות, וצריכין להמתין שיושלמו ודאי אלו מ"ט הארבעים, ונכנסים ליום החמישים.

הלימוד הזה של "**תְּמִימוֹת**" מוכרח עתה בכניסת חג מתן תורה, **כי אי אפשר לקבל את התורה אלא עם תמימות אמיתית!** אם אדם מלא בכל מיני חכמות והשכלות - הוא לא יוכל לקבל את התורה כלל וכלל... "**אַשְׁרֵי תְמִימֵי דֶרֶךְ הַהֹלְכִים בְּתוֹרַת ה'**" - כדי לילך ב"**תורת ה'**" מוכרחים "**תמימי דרך**" - לזכות לתמימות, ובפסוק זה פותח רביז"ל את הליקוטי מוהר"ן, ומגלה את כל ענין לימוד התורה וכו', והכלל שלקבל את התורה מוכרחים תמימות, ולהשליך מעליו כל מיני חכמות והשכלות שונות.

כך המשיך מו"ר שליט"א בדבריו על מעלת לימוד התורה אפילו מעט, וכדברי רביז"ל "**מעט ג"כ טוב**", ועורר על מעלת החג הקדוש - חג השבועות, ועל ניצול הזמן היקר של החג, וברך שנזכה לפעול כל ההשפעות הטובות המגיעות יחד עם התורה - בני, חיי, ומזוני רויחא, אמן ואמן!

שער הנ' במקווה המחודש

בכל מהלך הלילה הקדוש, בקע קול הלימוד הקדוש מביהמ"ד הגדול "היכל מוהרא"ש" שהיה מלא באנשי שלומינו היקרים שאמרו את סדר התיקון, ואח"כ טעמו מכל לימוד ולימוד, וניצלו את הלילה הקדוש והנורא בדיבורי תפילה והתבודדות, אשרי מי שזוכה לאחוז עצמו עם אנשי שלומינו היקרים, אנשי אמת, שמצייתים לצדיק בתמימות ופשיטות גמורה!

יבנאל עיר ברסלב מוקפת בשדות והרים, ומי שיש לו עיניים טובות קלט בחדות העין את אנשי שלומינו האמיתיים, איש איש לפינתו, מתבודדים עמו יתברך בתמימות ופשיטות, הלה בתוך ביהמ"ד, האחר נכנס אל השדה הנמצאת ממול, השלישי הולך אנה ואנה, הרביעי על גג ביתו... כל אחד בדרכו ובחינתו, אך כולם עם כוונה אחת טהורה - **לקבל מחדש להתחיל מעכשיו!**

קודם עלות השחר, התמלא 'מקוה מוהרא"ש' באנשי שלומינו שבאו להיטהר לקראת מעמד הר סיני, ולזכות ל"שער הנ" - שער החמישים, וב"ה שהמקוה שופץ לקראת החג וקיבל פנים חדשות לגמרי, ונעשה מהודר בתכלית ההידור והיופי, הן במראה הגשמי, והן בפן ההילכתי.

בתפילת שחרית של יו"ט בעת הנץ החמה, היתה בהתעוררות נפלאה - כאשר יעיד כל

מעטרים את ביהמ"ד "היכל מוהרא"ש" לקראת החג

בשיחת מורינו הרה"צ שליט"א במוצאי שבת אחר ש

שבועות

מי שזכה להשתתף בה - ובפרט בעת פסוקי דזמרה, קול התפילה בוודאי בקע רקיעים, ובפרט בעת שניגנו הניגונים הקדושים - באמירת 'קדושה' ובאמירת ההלל.

קודם קריאת התורה, אחר שהעלו את הכהן, קרא מו"ר שליט"א את פיוט האקדמות, כנהוג, שאותו שיבח רבינו ז"ל מאד מאד. מו"ר שליט"א קרא את האקדמות בקול גדול ובהתעוררות רגש עצומה מאד, ובפרט כשסיים במילים "**זכאין כד שמעתון שבח דא שירתא, קביעין כן תהוון בהנהו חבורתא**", שהוא איחול נורא וקדוש, שנזכה להיות קבועים באותה חבורה קדושה של הצדיקים, ולהתרחק מכל מיני לצים העושים צחוק מקדושת הצדיקים, רח"ל.

בחזור מהתפילה, התבטא מו"ר שליט"א מתוך שמחה של תורה: "**נכנסנו בחושך, ויצאנו אל האור**"... וכוונתו בפשטות, שנכנסנו קודם הנץ, שאז היה עדיין חשוך, ועכשיו יצאנו והשמש כבר זורחת על הארץ, ובפנימיות - כי התורה היא אור, ומאירה לאדם בכל דרכיו, ואפילו אדם שמרגיש ממש בחושך גדול מאד, אעפ"כ ייכנס למשכן הצדיק, יזכה לקבל את התורה, והיא תאיר לו ימיו ושנותיו, וממילא הוא יזכה "לצאת אל האור", והבן למעשה.

בשבת ניתנה תורה!

תיכף מחג השבועות - זכינו להיכנס לקדושת שבת קודש, ובטיש ליל שבת דיבר מו"ר שליט"א מהקשר שיש בין החג לשבת, וכה דבריו בקיצור:

שבת קודש זו - פרשת נשא, באה תיכף אחר חג השבועות, ובוודאי הוא המשך אחד אל החג, כי הרי איתא בדברי חכמינו הקדושים: "לכולי עלמא בשבת ניתנה תורה", ו'לכולי עלמא' היינו לכולם, בלי יוצא מן הכלל!

שזה היה הגילוי של הבעש"ט הקדוש [שיום ההילולא שלו היא ביום שני של חג השבועות], שהוא בא והראה דרך איך "לכולי עלמא" ניתנה התורה, איך דרך התורה היא לכל אחד ואחד!

וכאן סיפר מו"ר שליט"א כמה וכמה סיפורים על הבעש"ט הקדוש, והכלל העולה שזהו "**לכולי עלמא בשבת נתנה תורה**" לכל אחד ואחד.

וזהו "**בשבת נתנה תורה**" - '**בשבת**' רמז לצדיק, שהוא "שבת דכולי יומא", כי מהצדיקים מקבלים את הלימוד הקדוש ש'**לכולי עלמא**' התורה נתנה, לא משנה מה העבר שלך, לא משנה איזה ראש ומוח יש לך, כן יש לך רקע בלימוד, או שאין לך שום רקע בלימוד, גם אתה שייך אל התורה! זה סוד סדר דרך הלימוד שזכינו לקבל מרבינו הקדוש, שהראה וגילה דרך איך יכולים לעבור ולטייל בכל חלקי התורה הקדושה, ואם אינך מבין את מה שאתה לומד - תמשיך בדרכך זו!

בבוקר שבת קודש, בעת קידושא רבה, קרא מו"ר שליט"א ברבים את שטר הכתובה בין ישראל לאביהם שבשמים, ואמר שבזה אנו מקשרים עצמנו לאחינו שבגולה, שאצלם עדיין יו"ט הוא. אחר קריאתה הכריז "מזל טוב", ופצח בשירת "סימן טוב ומזל טוב", ואח"כ החל מו"ר שליט"א בשירת "עוד ישמע בהרי יהודה" וגו', והיתה שמחה מיוחדת.

כל אחד כפי כוחו

בסעודת שלישית, דיבר מורינו שליט"א נקודות מאירות על התחברות לתורה, ובין הדברים אמר:

אדם צריך לשמור מאד שלא להעמיס על עצמו יותר מכוחו, כדי שלא יפול אח"כ מהכל ח"ו ע"י ריבוי אור, כי בקבלת התורה כתיב (שמות יט, ג) "**כֹּה תֹאמַר לְבֵית יַעֲקֹב וְתַגֵּיד לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל**", ואומרים חכמינו הקדושים, שלכל אחד היה הדיבור כפי בחינתו - לגברים כפי עניינם, לנשים כפי בחינתן, כי קבלת התורה היא לכל אחד כפי כוחו וכפי בחינתו, אדם לא יכול להעמיס על עצמו יותר מדי, כי אח"כ עלול להתרשל מן הכל, ח"ו, ואין אחד הדומה לחברו בזה.

עוד עורר מו"ר שליט"א על אמירת תהלים, כי הרי בחג שבועות הוא יום הילולת דוד המלך, וזכינו שהוא הנחיל לנו את ספר תהלים הקדוש הזה, שזו ההתבודדות של דוד המלך, וזכינו והוא נאמר ברוח הקודש כזאת עד שכל אחד יכול למצוא את עצמו בו; כי **ספר תהלים הוא ספר השווה לכל נפש! וכשאומרים תהלים מרעישים עולמות!**...

אחר הבדלה אחל לאנשי שלומינו "קיץ בריא ושלם", וענו "אמן" בכוונה רבה, כי הלא צריכים קיץ בריא הן ברוחניות והן בגשמיות, ולהכין עצמנו כראוי לקראת סוף השנה - להגיע לרבינו ז"ל על ר"ה, ולזכות לקבל שנה טובה ומבורכת בכל העניינים, אמן ואמן.

ושם נעלה ונראה

נסיעה לכותל המערבי אחר שבועות

ביום ראשון אחר החג, בתוך שבעת ימי ההשלמה לחג השבועות, עלה מו"ר שליט"א לעיה"ק ירושלים ת"ו, לשאת תפילה אצל הכותל המערבי.

בהגיעו אל שריד בית מקדשינו, כשבידו שקית עם פירות שנשתבחה בהם ארץ ישראל -"זכר לביכורים" שהיו מביאים בזמן שבית המקדש היה קיים, החל מורינו שליט"א בשירת "מזמור שיר חנוכת הבית לדוד" יחד עם כלל הנאספים במקום אשר ממנו לא זז שכינה מעולם, ולאחר מכן קרא את פרשת הביכורים ומשניות ביכורים - פרקים א' עד ג'.

אחרי התבודדות משך למעלה משעה ותפילת מעריב, פצח מו"ר שליט"א בשירת "בנה ביתך כבתחילה", והחל בריקוד נלהב מול מקום המקדש, ובעת ששר "ושם נעלה ונראה" נשא עיניו לאותו מקום קדוש, תל תלפיות, בתחינה ובקשה שנזכה שיקויים משאלת ליבנו במהרה בימינו.

להכיר טובה להקב"ה!

לאחמ"כ נערך מעמד "לחיים" בקרבת מקום, מול הכותל המערבי, וכהכנה לשיחה, ביקש מו"ר שליט"א לנגן את הניגון הקדוש **'אהבה רבה'** - להרה"ק ר' צבי הירש מרמינוב זי"ע, וקולם של אנ"ש נישא ועלה למרחוק, בגעגועים ואהבת התורה. ומורינו שליט"א פתח בדברי חיזוק נפלאים מעניינא דיומא עפ"י לימודי רבינו הקדוש, על לשון רש"י הקדוש בפרשת הביכורים על הפסוק (דברים כו, ג): "**וּבָאתָ אֶל הַכֹּהֵן אֲשֶׁר יִהְיֶה בַּיָּמִים הָהֵם וְאָמַרְתָּ אֵלָיו הִגַּדְתִּי הַיּוֹם לַה' אֱלֹקֶיךָ**" - **'וְאָמַרְתָּ אֵלָיו. שאינך כפוי טובה'**; כי הרי מעלה מביכורי פירותיו לביהמ"ק ונותן שבח והודאה להקב"ה על כל השפע שמשפיע עליו, ובזה מראה שאיננו כפוי טובה.

והרחיב לדבר מהמידה היקרה של הכרת הטוב, וכמה מגונה היא מידת כפוי טובה, שזהו הכתוב אצל אדם הראשון (בראשית ג, יב) "**וַיֹּאמֶר הָאָדָם הָאִשָּׁה אֲשֶׁר נָתַתָּה עִמָּדִי הִוא נָתְנָה לִי מִן הָעֵץ וָאֹכֵל**", ואומר רש"י: **'אֲשֶׁר נָתַתָּה עִמָּדִי. כאן כפר בטובה'**; כי אדם צריך תמיד להעריך ולהחשיב את המתנות שהוא זוכה לקבל מהקב"ה, כל השפע קודש שמשפיעים עליו, ובכח נתינת התודה וההודאה - יזכה שישפיעו עליו שפע כפול ומכופל; זהו הלימוד של מצות ביכורים!

אחר דברות קדשו, חילק מיני פירות ארץ ישראל, ומיץ ענבים ל'לחיים', והעריך מברכותיו על המתאספים, בבני חיי ומזוני רויחי, כל אחד בברכתו אשר זכה לה.

היכל מפואר לתורה

לרגל סיום מסכת סוטה במסגרת דף היומי, הגיע מורינו הרה"צ שליט"א לביקור בהיכל "כולל מוהרא"ש", תחילה קבע מורינו שליט"א מזוזה בפתח ההיכל, שחודש ושופץ לאחרונה ברוב פאר והדר כראוי וכיאות למקום תורה נכבד כזה. ולאחר מכן ישבו לסעודת סיום מושקעת לכבוד התורה ולומדיה, ובתוכה מסר שיחת חיזוק נפלאה לאברכים היקרים ועוררם על שמירת הזמן היקר.

במילות האחרונות של המסכת שילב דיבורים נפלאים בפירוש דברי הגמ' שם גבי ענווה "דאיכא אנא" - 'אנא' לשון תפילה, שמי שזוכה לפרש שיחתו להשם יתברך מקבל את הענווה הנכונה והאמיתית כי האמונה הקדושה שהוא זוכה לה על ידי כל דיבור ודיבור להשם יתברך, חופפת עליו ומאירה לו דרך הענווה לדעת כי אין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, ואמר לאברכים היקרים על שיפוץ המקום ברוב פאר, שכל זה בזכות תפילותיהם, ועורר שישפכו עוד ועוד תפילות להמשך שגשוג ופריחתה של הקהילה הק', שיהיה שפע קודש בכל העניינים, אמן.

// תפילת השל"ה

בערב ראש חודש סיון - יום המסוגל להשתטח על קברי הצדיקים, ובפרט לתפילות על הצלחת הילדים, נסע מורינו הרה"צ שליט"א לעיה"ק טבריה להתפלל על קברי הצדיקים שם, ובפרט על ציון הקדוש של זקנו בעל השל"ה זי"ע, שידוע בעולם שתיקן לומר תפילה על הבנים בערב ר"ח סיון.

"רְאוּי וְנָכוֹן לָאָב וְלָאֵם לְהִתְפַּלֵּל בְּכָל יוֹם עַל הַצְלָחַת בְּנֵיהֶם וּבְנוֹתֵיהֶם, שֶׁיִּהְיוּ שְׁמוּרִים מֵהַחֵטְא, וְאֶפִלּוּ רַק אֵיזוֹ תְּפִלָּה קְצָרָה גַּם כֵּן טוֹב מְאֹד, כִּי מַעֲלַת תְּפִלּוֹת הָאָבוֹת עַל בָּנִים - אֵין לְשַׁעֵר וּלְסַפֵּר כְּלָל, מִכָּל שֶׁכֵּן מִי שֶׁמַּאֲרִיךְ בִּתְפִלָּה בְּכָל יוֹם עַל הַצְלָחַת בָּנָיו וּבְנוֹתָיו". (קונטרס הנהגות ישרות)

// הבא ליטהר

מנקים את "מקווה מוהרא"ש" לאחר שיפוץ וחידוש המקום לרווחת הטובלים.

"עַל יְדֵי טְבִילַת מִקְוֶה נִפְתָּח הַפֶּתַח וְהַשַּׁעַר שֶׁל הַקְּדֻשָּׁה, וְיֵשׁ לָאָדָם גּוּף טָהוֹר שֶׁיָּכוֹל לְקַבֵּל בְּתוֹכוֹ הָאֲרַת הַנְּשָׁמָה הַטְּהוֹרָה, וּבְיַחַד עִם שְׁנֵיהֶם לַעֲבֹד אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ כָּרָאוּי, אַשְׁרֵי הַזּוֹהִיר בְּטְבִילַת מִקְוֶה בְּכָל עֵת" (שיחות מוהרא"ש ערך מקווה).

// להשקות צמאי חסדך

מורינו הרה"צ שליט"א חונך את ברזי המים הקרים בעת חנוכת הספריה החדשה לילדי התלמוד תורה.

// מזל טוב

ילד צעיר זוכה לסיים ששה סדרי משנה לנחת רוח מורינו הרה"צ שליט"א לראות את פירות החינוך הטהור בדרך רבינו ז"ל.

// קלויז מוהרא"ש

המתעסקים בבנית הבית הגדול והקדוש על שמו של מוהרא"ש זי"ע סמוך ונראה לציון רביז"ל באומן, מעדכנים על התקדמות מהירה בחסדי השם יתברך, וכעת אוחזים בסיום הגג לקומה החמישית! תוך כדי ישיבות ארוכות על עבודות סיום פנים הבנין בתכלית הפאר וההדר.

הלב שלי מתפוצץ

מרוב צער על התנהגות בני

לְכְבוֹד הָרַב הַצַּדִּיק שְׁלִיטָ"א.

יֵשׁ לִי צַעַר מְאֹד גָּדוֹל מֵהַבֵּן שֶׁלִּי, הַהִתְנַהֲגוּת שֶׁלּוֹ מְאֹד מַכְאִיבָה וְלֹא הוֹלֶמֶת, הוּא מִתְלַבֵּשׁ בִּבְגָדִים רְחוֹבִיִּים, מְבַלֶּה אֶת כָּל זְמַנּוֹ עַל הַסְּמַרְטְפוֹן, מִסְתּוֹבֵב עִם חֲבֵרִים לֹא טוֹבִים, וְלֹא נִמְצָא בְּשׁוּם מִסְגֶּרֶת, (אַף שֶׁיֵּשׁ לוֹ נְקֻדּוֹת טוֹבוֹת שֶׁהוּא שׁוֹמֵר שַׁבָּת וּמַנִּיחַ תְּפִלִּין), אֲנִי וְאִשְׁתִּי מִתְפּוֹצְצִים מֵרֹב צַעַר, מַמָּשׁ אֵין לִי חִיּוּת כְּלָל בְּגַלַּל זֶה וְאִינִי מַרְגִּישׁ שׁוּם טַעַם בְּחַיַּי בְּגַלַּל זֶה, וְכַמָּה שֶׁהִתְפַּלַּלְתִּי וּבָכִיתִי עַל זֶה לְאֵין שִׁעוּר, אֵינִי רוֹאֶה שׁוּם אוֹר בְּקִצֵּה הַמְּנָהָרָה. אַף אֶחָד אֵינוֹ מֵבִין אוֹתִי אֶלָּא מְחַזְּקִים שֶׁיִּהְיֶה טוֹב וְכוּ', וְצָרִיךְ לְלַמֵּד זְכוּת וְהַכֹּל, אֲבָל אֵין לִי כֹּחַ יְכֹלֶת לִשְׁמֹעַ אֶת הַחִזּוּק שֶׁל אֲנָשִׁים שֶׁאֵינָם מְבִינִים מָה עוֹבֵר עָלַי.

יֵשׁ לִי סְפֵקוֹת אִם בֶּאֱמֶת הַדֶּרֶךְ שֶׁל הַסַּבְלָנוּת הָיְתָה נְכוֹנָה, כִּי הוּא אֵינוֹ עוֹשֶׂה שׁוּם צַעַד לִקְרָאתִי, וַאֲנִי שׁוֹתֵק לְגַמְרֵי וְשׁוֹתֵת דָּם, עַד שֶׁזֶּה פּוֹגֵעַ לִי בְּנַפְשִׁי וּבִבְרִיאוּתִי, עֵצָה לִי עֵצָה מָה לַעֲשׂוֹת. הַכּוֹתֵב בְּלֵב נִשְׁבָּר וְנִדְכֶּה.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יוֹם ה' לְסֵדֶר בְּהַר בְּחֻקֹּתַי כ' אִיָּר ל"ה לְמַ"טְמוֹנִים תש"פ

הַחַיִּים וְהַשָּׁלוֹם וְכָל טוּב סֶלָה לִקְרַאת יְדִידִי הַיָּקָר לִי מְאֹד "הַכּוֹתֵב בְּלֵב נִשְׁבָּר וְנִדְכֶּה" ... נֵרוֹ יָאִיר וְיִזָּרַח.

אֶת מִכְתָּבְךָ הַמָּלֵא מְרִירוּת וּצְעָקוֹת עַד לֵב הַשָּׁמַיִם קִבַּלְתִּי, וּמְאֹד כּוֹאֵב לִי עַל הַצַּעַר שֶׁלְּךָ, שֶׁהוּא בֶּאֱמֶת צַעַר גָּדוֹל וְקָשֶׁה מְאֹד, אֲבָל אָסוּר לָנוּ לִשְׁכֹּחַ, שֶׁרַבֵּנוּ זַ"ל לִמֵּד אוֹתָנוּ לִמּוּד שֶׁל הִתְחַזְּקוּת, שֶׁהַלִּמּוּד הוּא לֹא סְתָם שֶׁל נְחוּם וְתִקְוָה – "עֶס וועט זַיין גוּט"! – "יִהְיֶה טוֹב"! "צְרִיכִין לִלְמֹד זְכוּת"! וְכוּ' וְכוּ', אֶלָּא לִמּוּד הַהִתְחַזְּקוּת שֶׁל רַבֵּנוּ זַ"ל הוּא לִמּוּד אַחֵר לְגַמְרֵי. רַבֵּנוּ זַ"ל מְלַמֵּד אוֹתָנוּ אֵיךְ שֶׁלֹּא נְאַבֵּד עַצְמֵנוּ מֵרֹב צַעַר וּכְאֵבִים הָעוֹבְרִים עָלֵינוּ, הַסָּמ"ךְ-מ"ם יֵשׁ לוֹ כָּל מִינֵי דְּרָכִים וּפַטֶּנְטִים אֵיךְ לְאַבֵּד אָדָם הֵן בְּרוּחָנִיּוּת וְהֵן בְּגַשְׁמִיּוּת, רַחֲמָנָא לִיצְלָן, וְאֶחָד מֵהֶם הוּא, שֶׁמֵּבִיא לוֹ אֵיזֶה צַעַר וּמַצָּב קָשֶׁה שֶׁבִּכְלָל לֹא חָלַם עָלָיו בְּחַיָּיו, וְאַדְרַבָּה זֶה לֹא עָלָה עַל דַּעְתּוֹ בַּחֲלוֹם הַכִּי רָחוֹק שֶׁיֵּאָרַע לוֹ דָּבָר כָּזֶה, כִּי עָשָׂה אֶת הַכֹּל בְּכֹחוֹ לְחַנֵּךְ יְלָדָיו עַל דַּרְכֵי הַתּוֹרָה וְהַיִּרְאָה וּלְהַכְנִיס בָּהֶם אַהֲבַת הַתּוֹרָה וְיִרְאַת שָׁמַיִם, אֲבָל לֹא יָצְאוּ הָעִנְיָנִים בְּדִיּוּק כְּמוֹ שֶׁתֹּאַר וְשׂוֹעֵר לְעַצְמוֹ, שֶׁהֲרֵי סוֹף כָּל סוֹף יֵשׁ לְכָל נְשָׁמָה בְּחִירָה, וְיֵשׁ שָׂרְשֵׁי וְגִלְגּוּלֵי נְשָׁמוֹת שֶׁאֵין לָנוּ בָּהֶם מֻשָּׂג כְּלָל, וְלָכֵן אִי אֶפְשָׁר לָדַעַת בִּדְבָרִים כָּאֵלּוּ כְּלוּם, אֲבָל הַסָּמ"ךְ-מ"ם עַרְמוּמִי מְאֹד, וּמַכְנִיס בָּאָדָם יִסּוּרֵי מַצְפּוּן, שֶׁמַּאֲשִׁים אֶת עַצְמוֹ עַל כָּל מַה שֶּׁקּוֹרֶה עִם יְלָדָיו וּקְרוֹבֵי נַפְשׁוֹ, וְאוֹכֵל אֶת עַצְמוֹ לְגַמְרֵי, וְאָז הִצְלִיחַ הַסָּמ"ךְ-מ"ם לְהַגִּיעַ לְמֻבָקָּשׁוֹ, שֶׁלֹּא רַק שֶׁתָּפַס אֵיזוֹ נְשָׁמָה בִּרְשׁוּתוֹ, שֶׁמְּמֵילָא הָיְתָה צְרִיכָה לַעֲבֹר נִסְיוֹנוֹת קָשִׁים וּמָרִים, אֶלָּא גַּם תָּפַס אֲנָשִׁים טוֹבִים וַחֲשׁוּבִים עוֹבְדֵי ה' בֶּאֱמֶת, וְהִשְׁלִיךְ אוֹתָם לְתוֹךְ רֶפֶשׁ וְטִיט, כִּי הֶחְלִישׁ אֶת דַּעְתָּם וְשָׁבַר אֶת רוּחָם, וְגַם דְּכָא אֶת בְּשַׂר גּוּפָם רַחֲמָנָא לִיצְלָן עַד שֶׁאֵינָם יְכוֹלִים לְתַפְקֵד בְּשׁוּם דָּבָר כְּלָל, הֲרֵי הִרְוִיחַ הַסָּמ"ךְ מ"ם הַרְבֵּה יוֹתֵר מִמַּה שֶּׁצִּפָּה, הוּא תָּפַס נְשָׁמָה אַחַת שֶׁצְּרִיכָה מֵאֵיזוֹ סִבָּה לַעֲבוֹר מִלְחָמוֹת קָשׁוֹת עִם יְצָרוֹ, וּבֵינְתַיִם נִתְפַּסוּ בִּרְשׁוּתוֹ עוֹד אֲנָשִׁים הַקְּרוֹבִים וּסְמוּכִים אֵלָיו, שֶׁמַּאֲשִׁימִים אֶת עַצְמָם עַל קִשְׁיֵי הַחַיִּים שֶׁלּוֹ, מַה שֶּׁאֵינָם אֲשֵׁמִים בָּזֶה כְּלָל וּכְלָל.

וְזוֹהִי יְדִידִי הַיָּקָר, הַהִתְחַזְּקוּת הַנִּפְלָאָה שֶׁל רַבֵּנוּ זַ"ל, שֶׁאֵין רַבֵּנוּ זַ"ל סְתָם מְנַחֵם אוֹתָנוּ: "יִהְיֶה טוֹב"! "תָּדוּן לְכַף זְכוּת"!, כְּאִלּוּ מִתְעַלֵּם מִן הַצַּעַר וְהַצּוּקָה שֶׁלָּנוּ, רַבֵּנוּ זַ"ל מֵבִין טוֹב מְאֹד הַצַּעַר שֶׁלָּנוּ, אֲבָל מְלַמֵּד אוֹתָנוּ לֹא לִהְיוֹת נִמְשָׁכִים אַחַר הַצַּעַר, וְלֹא לְהַאֲשִׁים אֶת עַצְמֵנוּ עַל כָּל מַה שֶּׁקּוֹרֶה, רַק לְהִתְחַזֵּק בֶּאֱמוּנָה יְתֵרָה

הִצְלִיחַ הַסָּמ"ךְ-מ"ם לְהַגִּיעַ לְמֻבָקָּשׁוֹ, שֶׁלֹּא רַק שֶׁתָּפַס אֵיזוֹ נְשָׁמָה בִּרְשׁוּתוֹ, שֶׁמְּמֵילָא הָיְתָה צְרִיכָה לַעֲבֹר נִסְיוֹנוֹת קָשִׁים וּמָרִים, אֶלָּא גַּם תָּפַס אֲנָשִׁים טוֹבִים וַחֲשׁוּבִים עוֹבְדֵי ה' בֶּאֱמֶת, וְהִשְׁלִיךְ אוֹתָם לְתוֹךְ רֶפֶשׁ וְטִיט, כִּי הֶחְלִישׁ אֶת דַּעְתָּם וְשָׁבַר אֶת רוּחָם, וְגַם דְּכָא אֶת בְּשַׂר גּוּפָם רַחֲמָנָא לִיצְלָן עַד שֶׁאֵינָם יְכוֹלִים לְתַפְקֵד בְּשׁוּם דָּבָר כְּלָל

וְלָדַעַת שֶׁאֵין שׁוּם מְצִיאוּת בְּלַעֲדָיו יִתְבָּרַךְ כְּלָל, וּלְהַמְשִׁיךְ לְהִתְפַּלֵּל עַל כָּל מִי שֶׁצְּרִיכִים לְהִתְפַּלֵּל, וְלֹא לְהַכְנִיס לְרֶגַע שׁוּם יְסוֹדֵי מַצְפּוּן כְּלָל, וְאָז יֵשׁ לָאָדָם כֹּחַ לְהַמְשִׁיךְ עִם הַחַיִּים שֶׁלּוֹ, וְלַעֲשׂוֹת כָּל מַה **שֶּׁהוּא** צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת, וְלֹא לִהְיוֹת חָטוּף בְּיַד הַסָּמ"ךְ-מ"ם שֶׁמְּחַפֵּשׂ קָרְבָּן לַעֲקֹר אוֹתוֹ מֵחַיָּיו הֵן בְּרוּחָנִיּוּת וְהֵן בְּגַשְׁמִיּוּת.

זָכוֹר תִּזְכּוֹר יְדִידִי הַיָּקָר, שֶׁרַבֵּנוּ זַ"ל לִמֵּד אוֹתָנוּ (לִקּוּטֵי מוֹהֲר"ן, חֵלֶק א', סִימָן קצה) הַלִּמּוּד שֶׁל "**בַּצָּר הִרְחַבְתָּ לִי**", רַבֵּנוּ זַ"ל לֹא פִּחֵת אוֹ מִעֵט הַצַּעַר וְהַצָּרָה שֶׁלָּנוּ, הוּא רַק נָתַן לָנוּ עֵינַיִם קְדוֹשׁוֹת לְהִסְתַּכֵּל וּלְהִתְרַכֵּז עַל הַהַרְחָבוֹת שֶׁהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא מַרְחִיב לָנוּ בְּתוֹךְ הַצָּרָה, וְשֶׁנּוּכַל לְנַחֵם עַצְמֵנוּ שֶׁאֵין הַמַּצָּב יוֹתֵר גָּרוּעַ מִמַּה שֶּׁהוּא, וְאֵיפוֹא כָּתוּב הַפָּסוּק הַזֶּה, יְדִידִי הַיָּקָר? אֵצֶל דָּוִד הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשָּׁלוֹם בְּמִזְמוֹר ד' בְּתְהִלִּים מֻיָּד אַחַר מִזְמוֹר ג' "**בְּבָרְחוֹ מִפְּנֵי אַבְשָׁלוֹם בְּנוֹ**", אֵיזֶה צַעַר וְיִסּוּרִים סָבַל דָּוִד הַמֶּלֶךְ, עָלָיו הַשָּׁלוֹם, אָז מִכָּל מַה שֶּׁעָשָׂה לוֹ אַבְשָׁלוֹם בְּנוֹ, אִם רַק קוֹרְאִים הַפְּסוּקִים בַּתַּנַ"ךְ מַה שֶּׁעָבַר עָלָיו בְּאוֹתָהּ עֵת, זֶה קוֹרֵעַ אֶת הַלֵּב לְגַמְרֵי, אֲבָל מַה עָשָׂה דָּוִד הַמֶּלֶךְ אָז, דָּוִד מַלְכֵּנוּ מְשִׁיחֵנוּ, נְעִים זְמִירוֹת יִשְׂרָאֵל, הַאִם אָכַל אֶת עַצְמוֹ מֵרֹב צַעַר אוֹ הֶאֱשִׁים אֶת עַצְמוֹ, אוֹ שָׁבַר אֶת רוּחוֹ וְאֶת גּוּפוֹ לְאַלְפֵי רְסִיסִים?! לֹא וָלֹא! הוּא הִמְשִׁיךְ בַּעֲבוֹדָתוֹ בְּקֹדֶשׁ לְחַזֵּק וּלְנַחֵם נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְשָׁר שִׁיר וּמִזְמוֹר לְהַקָּדוֹשׁ-בָּרוּךְ-הוּא – "**מִזְמוֹר לְדָוִד בְּבָרְחוֹ מִפְּנֵי אַבְשָׁלוֹם בְּנוֹ**"! וּדְרָשַׁת חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים יְדוּעָה (בְּרָכוֹת ז' ע"ב): מִזְמוֹר לְדָוִד? קִינָה לְדָוִד מִיבַּעְיָא לֵיהּ! אֵיזֶה מָקוֹם יֵשׁ כָּאן לְמִזְמוֹר? צָרִיךְ קִינָה וּצְעָקָה! אֲבָל דָּוִד הַמֶּלֶךְ קַיֵּם "**בַּצָּר הִרְחַבְתָּ לִי**" וּמָצָא אֵיזוֹ הִרְחָבָה בְּתוֹךְ הַצָּרָה, שֶׁהָיָה יָכוֹל לִהְיוֹת הַרְבֵּה יוֹתֵר גָּרוּעַ רַחֲמָנָא לִיצְלָן, וְהִזְכִּיר לְעַצְמוֹ שֶׁהַלֹּא הַקָּדוֹשׁ-בָּרוּךְ-הוּא עִמִּי בְּתוֹךְ הַצָּרָה הַזֹּאת, וּכְמוֹ שֶׁכָּתוּב (תְּהִלִּים צא, טו): "עִמּוֹ אָנֹכִי בְצָרָה", וּכְתִיב (יְשַׁעְיָה סג, ט): בְּכָל צָרָתָם "לוֹ" צָר, וְהוּא יִתְבָּרַךְ גָּזַר וְאָמַר שֶׁהַצָּרָה תִּהְיֶה כָּךְ וְכָךְ וְלֹא יוֹתֵר גָּרוּעַ, אִם כֵּן אֲנִי לֹא לְבַד בְּתוֹךְ הַצָּרָה הַזֹּאת, רַק בְּיַחַד עִם הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, וְה' הַטּוֹב שֶׁבְּוַדַּאי יִמְצִיא עֵצָה וּפִתְרוֹן הֲכִי טוֹב לַצָּרָה שֶׁלּוֹ, מִמֵּילָא יִמְצִיא עֵצָה וּפִתְרוֹן לַצָּרָה שֶׁלִּי, וְאֵין מָקוֹם לְשׁוּם רְגָשֵׁי וּמַצְפּוּנֵי אַשְׁמָה כְּלָל.

עַל כֵּן יְדִידִי הַיָּקָר, כְּלֵךְ לְךָ מִן הַדֶּרֶךְ הַזּוֹ לִהְיוֹת נִמְשָׁךְ כָּל כָּךְ אַחַר הַצַּעַר, וְלֶאֱכֹל אֶת עַצְמְךָ בְּגוּף וּבְנֶפֶשׁ עִם רְגָשֵׁי וּמַצְפּוּנֵי אַשְׁמָה, תַּחְזֹר וְתִתְפֹּס עַצְמְךָ בְּיָדֶיךָ וְתִתְחַדֵּשׁ כִּבְרִיָּה חֲדָשָׁה לַעֲבוֹד אֶת בּוֹרְאֲךָ בְּכָל כֹּחֲךָ כִּרְצוֹנְךָ הַטּוֹב, וְאָז תִּרְאֶה שֶׁיִּהְיוּ לְךָ כּוֹחוֹת עֲצוּמִים לְהִתְמוֹדֵד עִם הַמַּצָּב, וְגַם לְהוֹשִׁיט יַד לְבָנָךְ הַיָּקָר וּלְקָרֵב אוֹתוֹ בְּכָל מִינֵי קֵרוּב, וְאָז הִצַּלְתָּ נַפְשְׁךָ וְאֶת נֶפֶשׁ כָּל הַקְּרוֹבִים אֵלֶיךָ, וּלְבַסּוֹף תִּזְכֶּה לִרְאוֹת בִּישׁוּעַת ה' בּוֹא יָבוֹא לֹא יְאַחֵר.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד וּמְאַחֵל לְךָ בְּרָכָה וְהַצְלָחָה בְּכָל מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ.

פניני שלום בית משיחות מורנו הרה"צ שליט"א

בֵּיתוֹ עִמּוֹ

הַנָּה הַנְּבִיאָה, זְכָתָה בִּתְפִלָּתָהּ לִפְעֹל כֵּן יְשׁוּעָה נִפְלָאָה, וְנוֹלַד לָהּ בֵּנָהּ שְׁמוּאֵל הַנָּבִיא, שֶׁעָלָיו אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (תַּעֲנִית ה ע"ב): "שָׁקוּל שְׁמוּאֵל כְּמֹשֶׁה וְאַהֲרֹן", כֵּן הָיָה צַדִּיק הָיָה, לִמֵּד אֶת עַם יִשְׂרָאֵל וְהִדְרִיכָם בְּדֶרֶךְ הַיָּשָׁר.

בְּסֵפֶר שְׁמוּאֵל כָּתוּב (שְׁמוּאֵל א' ז, יז): "וּתְשֻׁבָתוֹ הָרָמָתָה כִּי שָׁם בֵּיתוֹ", חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים אוֹמְרִים עַל כָּךְ (בְּרָכוֹת י ע"ב): **"כָּל מָקוֹם שֶׁהָלַךְ – בֵּיתוֹ עִמּוֹ"**, מִשְּׁמוּאֵל הַנָּבִיא יוֹצֵא לָנוּ לִמּוּד שֶׁאָדָם יָכוֹל לִהְיוֹת עִם 'בֵּיתוֹ' הֵיכָן שֶׁהוּא רַק נִמְצָא, גַּם אִם יִהְיֶה בְּעִיר אוֹ מְדִינָה אֲחֶרֶת.

(כָּאן נִכְנָס מוֹרֵנוּ הרה"צ שְׁלִיט"א לְשִׂיחָה נִפְלָאָה עַל הַסִּבָּה הָעֲמֻקָּה לְמַעֲשֶׂה, תְּפִלָּה, לְמִדַּת הַתּוֹרָה וּשְׁלוֹם בַּיִת, וְנָבִיא כָּאן הַשַּׁיָּךְ לְעִנְיָנֵנוּ:)

יֵשׁ אֲנָשִׁים, הֵן אַבְרֵכִים הֵן מְבֻגָּרִים, שֶׁיּוֹצְאִים בַּבֹּקֶר מִבֵּיתָם לַכּוֹלֵל אוֹ לָעֲבוֹדָה, וְלֹא חוֹזְרִים עַד שָׁעָה מְאֻחֶרֶת, בְּמֶשֶׁךְ רֹב הַיּוֹם הֵם עֲסוּקִים מִחוּץ לַבַּיִת, לְמִדַּת חֶשְׁבּוֹן וְנָחוּץ מְאֹד: **עִם כָּל הָעֲסוּקִים תִּתְפַּנֶּה לְדַקּוֹת בּוֹדְדוֹת לִשְׁמֹעַ מַה קּוֹרֶה בַּבַּיִת!** תִּתְקַשֵּׁר לִשְׁאֹל 'מַה קּוֹרֶה, מַה נִּשְׁמָע'.

אֲנָשִׁים אוֹמְרִים: "אִם אֲנִי לֹא מִתְקַשֵּׁר סִימָן שֶׁהַכֹּל בְּסֵדֶר...", מַה יִּקְרֶה אִם תִּקַּח דַּקָּה שְׁתַּיִם וְתִתְקַשֵּׁר לוֹמַר שֶׁבָּרוּךְ הַשֵּׁם הַכֹּל בְּסֵדֶר, וּלְהִתְעַנְיֵן אֵצֶל הָאִשָּׁה מַה שְׁלוֹמָהּ וְכוּ'?!... **בָּזֶה תִּזָּכֶה לִבְנוֹת אֶת הַבַּיִת שֶׁלְּךָ!** אָדָם שֶׁיֵּשׁ לוֹ קְצָת שֵׂכֶל, זֶה אֶחָד מֵהַיְסוֹדוֹת שֶׁל "כָּל מָקוֹם שֶׁהוֹלֵךְ בֵּיתוֹ עִמּוֹ".

אוּלַי פַּעַם הָיוּ צְרִיכִים לְזֶה מַאֲמָץ מְיֻחָד, לָלֶכֶת לְחַפֵּשׂ 'בּוּטְקָה' שֶׁל טֵלֶפוֹן צִבּוּרִי, לְהַכְנִיס אֲסִימוֹן וְכוּ'... אֲבָל הַיּוֹם זֶה כָּל כָּךְ קַל! הֲרֵי אַתָּה מִמֵּילָא כָּל כָּךְ עָסוּק עַל הַטֵּלֶפוֹן כָּל הַיּוֹם... לֹא נָפַל בְּדַעְתְּךָ לְהִתְקַשֵּׁר הַבַּיְתָה? שֶׁיֵּשׁ מִישֶׁהוּ אוֹ מִישֶׁהִי שֶׁמְּחַכֶּה לְטֵלֶפוֹן מִמְּךָ? לָזֶה צְרִיכִים קְצָת שֵׂכֶל...

אוּלַי פַּעַם הָיוּ צְרִיכִים לְזֶה מַאֲמָץ מְיֻחָד, לָלֶכֶת לְחַפֵּשׂ 'בּוּטְקָה' שֶׁל טֵלֶפוֹן צִבּוּרִי, לְהַכְנִיס אֲסִימוֹן וְכוּ'... אֲבָל הַיּוֹם זֶה כָּל כָּךְ קַל! הֲרֵי אַתָּה מִמֵּילָא כָּל כָּךְ עָסוּק עַל הַטֵּלֶפוֹן כָּל הַיּוֹם... לֹא נָפַל בְּדַעְתְּךָ לְהִתְקַשֵּׁר הַבַּיְתָה? שֶׁיֵּשׁ מִישֶׁהוּ אוֹ מִישֶׁהִי שֶׁמְּחַכֶּה לְטֵלֶפוֹן מִמְּךָ? לָזֶה צְרִיכִים קְצָת שֵׂכֶל...

זֶה גַּם כֵּן כָּלוּל בְּתוֹךְ הַמִּדּוֹת שֶׁאֲנַחְנוּ מְכִינִים אֶת עַצְמֵנוּ אִתָּם לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה, שֶׁלִּפְנֵי כֵן צָרִיךְ לְתַקֵּן אֶת הַמִּדּוֹת, מִדּוֹת פְּשׁוּטוֹת – **לִהְיוֹת נוֹרְמָלִי, וּלְמָשָׁל הַדּוּגְמָא הַנַּ"ל, שֶׁאָדָם לֹא שׂוֹכֵחַ מִבֵּיתוֹ וּמִתְקַשֵּׁר וּמִתְעַנְיֵן** – זֶה נִקְרָא לִהְיוֹת נוֹרְמָלִי, זוֹ טָעוּת גְּדוֹלָה לַחֲשֹׁב: "אֲנִי עוֹבֵד ה', זֶה לֹא אָמוּר לְבַלְבֵּל אוֹתִי, אֲנִי צָרִיךְ לְהִתְקַשֵּׁר הַבַּיְתָה?"... עַל זֶה בִּקְּשָׁה חַנָּה שֶׁיִּהְיֶה לָהּ "זֶרַע אֲנָשִׁים", וּפֵרְשׁוּ חֲכָמֵינוּ זַ"ל (בְּרָכוֹת לא ע"ב): "גֶּבֶר בֵּין גְּבָרִין" – שֶׁיִּהְיֶה אָדָם הַמְעֹרָב בֵּין הַבְּרִיּוֹת, שֶׁזֶּה אָדָם שֶׁזּוֹכֶה לִבְנוֹת בָּאֱמֶת אֶת בֵּיתוֹ, וּלְחַנֵּךְ אֶת יְלָדָיו בְּחִנּוּךְ קָדוֹשׁ, וְהוּא יוֹדֵעַ שֶׁזֶּה רְצוֹן הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא!

רַבֵּנוּ אָמַר בְּפֵרוּשׁ (שִׂיחוֹת הָרַ"ן, שִׂיחָה נ"א) "הֶפְקֵרוּת אֵין צְרִיכִים", רַבֵּנוּ אוֹמֵר זֹאת לְגַבֵּי אָדָם שֶׁמַּפְקִיר הַכֹּל, פַּרְנָסָה וְכוּ', זוֹ נִקְרֵאת הֶפְקֵרוּת בְּמִדָּה גְּדוֹלָה, וְהֶפְקֵרוּת בְּמִדָּה קְטַנָּה הִיא שֶׁאָדָם מַפְקִיר אֶת הַהִשְׁגָּחָה עַל בֵּיתוֹ. זֶה יִגָּרַע מֵהַכָּבוֹד שֶׁלְּךָ, מֵהַזְּמַן אוֹ הַכֶּסֶף שֶׁלְּךָ אִם תִּתְקַשֵּׁר לְדַקָּה שְׁתַּיִם הַבַּיְתָה?

הַכֹּל, שֶׁיֵּשׁ לָנוּ לִמּוּדִים נִפְלָאִים מִשְּׁמוּאֵל הַנָּבִיא שֶׁ"בֵּיתוֹ עִמּוֹ", בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה, תְּפִלָּה, וְשָׁלוֹם בַּיִת – שֶׁזֶּה עַמּוּד "גְּמִילוּת חֲסָדִים", כִּי **אָדָם שֶׁזּוֹכֶה לִדְאֹג לְצָרְכֵי בֵּיתוֹ וְלִשְׁמֹר עַל שְׁלוֹם בֵּיתוֹ זֶה הַגְּמִילוּת חֶסֶד הֲכִי גָּדוֹל.**

יֵשׁ אֲנָשִׁים שֶׁמּוּכָנִים לַעֲשׂוֹת צְדָקָה וְחֶסֶד בְּכָל מָקוֹם שֶׁהוּא, לָרוּץ לְהַצִּיל אֲנָשִׁים וְכוּ', אֲבָל הַבַּיִת מְזַנָּח לְגַמְרֵי... מַה הַחֶשְׁבּוֹן בְּזֶה?...

אוּלַי טָעוּת זוֹ הִיא בְּגִלַּל שֶׁמִּחוּץ לַבַּיִת הוּא מְקֻבָּל עַל כָּךְ כָּבוֹד וְהֶעָרָכָה, וְזֶה בָּאֱמֶת אֶחָד מֵהַלִּמּוּדִים הֲכִי חֲשׁוּבִים בַּבַּיִת: לְהַעֲרִיךְ וּלְהַחֲשִׁיב אֶחָד אֶת הַשֵּׁנִי! הֵן הַבַּעַל וְהֵן הָאִשָּׁה, לְהַשְׁמִיעַ אֶת זֶה, הַבַּעַל הִתְקַשֵּׁר? – "תּוֹדָה רַבָּה שֶׁהִתְקַשַּׁרְתָּ! מַמָּשׁ הֶחֱיֵיתָ אוֹתִי", זֶה יִגְרֹם שֶׁזֶּה יַמְשִׁיךְ! אִם יִהְיֶה הַהֵפֶךְ וְאָדָם רַק יְקַבֵּל מַעֲנֶה לֹא נָחְמָד: "כֵּן נוּ? מַה רָצִיתָ?", כַּמּוּבָן שֶׁפַּעַם אַחֶרֶת הוּא לֹא יִתְקַשֵּׁר... וְכֵן הַבַּעַל לְאִשְׁתּוֹ, **הֶעָרָכָה וְהַחְשָׁבָה מִשְּׁנֵי הַכִּוּוּנִים.**

(מתוך שיעור פר' בהר בחקותי תשפ"ג)

שטיפה לנשמה

אחרי שעה של הפצה, רימז לי צבע הרקיע בבירור שמוטב שאחפש בהקדם בית כנסת לתפילת מנחה.

באותו יום יצאתי להפיץ בקרית מוצקין, מקום שלא הייתי בקי בְּשְׁבִילָיו, התקשרתי לאחד מאנ"ש שמכיר יותר את האזור שידריך אותי היכן אוכל למצוא כעת מניין, לפי מה שהבין ממני, ענה לי: "ממש חצי דקה הליכה מאיפה שאתה עומד אמור להתקיים מניין בבית כנסת פלוני".

הוא הסביר לי בעל פה את הכיוון שעלי ללכת בו והתחלתי לצעוד, אחרי חמש דקות הליכה הבנתי שטעיתי בדרך, בית הכנסת שתיאר לי ידידי לא נראה באופק, והשמש רק ממשיכה לשקוע.

התבודדתי בעודי ממשיך לחפש, וביקשתי מהשם יתברך שאזכה להתפלל במניין בזמן, תוך כדי שאני נזכר ומתחזק בדיבורים שאך אמר מורינו הרה"צ שליט"א בשיחותיו בשבת האחרונה, הוא הזכיר את מאמר הבעל שם טוב הידוע: "יהודי לא הולך, יהודי מוליכים אותו" – כל מקום שיהודי רק מגיע לשם – הכל בהשגחה מאת הקדוש ברוך הוא, בוודאי עליו לתקן שם איזה עניין.

והנה מאחד הבניין הופיע יהודי שומר תורה ומצוות, מיד ניגשתי אליו ולשמחתי ענה לי שפניו מועדות לבית כנסת חדש שנפתח בסביבה, ומשמים נפגשנו כי צריך שם חיזוק שיהיה מניין.

נעמדתי להתפלל שם בשמחה על שזיכה אותי השם יתברך להתפלל במנין, ומיד יצאתי לחזור לצומת שעמדתי שם לפני כן, להמשיך לחזק עוד יהודים שצמאים לדברי רבנו הק'.

רק לאחר 10 דקות הליכה, כששבתי למקום הראשון, שמתי לב לצערי כי הסידור בו התפללתי נשאר אחוז בידי... כעת שוב צריך לחזור את הדרך חזרה שלא יהיה חס ושלום גזל הקדש.

שוב עלו בליבי דברי הבעל שם טוב הקדוש וחיזקו אותי לא להצטער על הדרך שנראתה מיותרת.

"אם כבר הייתי צריך לחזור", חשבתי לעצמי, "אפיץ גם פה", והתחלתי הלכה למעשה להציע לבאי בית המדרש את הקונטרסים הקדושים.

חלקם לקחו, חלקם סירבו, עד שנגשתי ליהודי אחד, שצורת פניו ההדורה עם זקן ופיאות, העידה על היותו ירא לדבר השם, וכשהצעתי לו קונטרס הרים את עיניו ואמר לי בחיוך: "אתה רוצה לשמוע על החוברות האלו שאתה מחלק?".

בוודאי שרציתי, חיזוק להפצה? מה השאלה בכלל...

"זה היה לפני בערך 25 שנה, המקום כאן היה מת מבחינה רוחנית, לא היה שום זכר ליהדות, אני הייתי טיפוס סקרן וכשפעם שמעתי שיש חרדים וחזרה בתשובה, התעניינתי בזה, זכרתי שבבית ספר למדו תנ"ך, וחיפשתי כזה בבית הורי, אבל הורי היו כל כך רחוקים מיהדות, שאפילו ספר זה לא היה נמצא בביתם.

נפשי לא נתנה לי מנוח, רציתי מאד לדעת על יהדות, אבל לא היה מושג בכלל מה לעשות בעניין.

באחד הימים נסעתי לשטוף את הרכב, בסיום ניגש אלי אחד העובדים בשטיפה ומציג לי חבילה של קונטרסים: "אתה צריך אותם?" שאל.

הם היו מונחים בתא ברכב, קיבלתי אותם מאחד המפיצים בצומת לפני תקופה, ומיד דחפתי אותם לשם מבלי לדעת בכלל מה כתוב בהן. נתתי מבט מהיר בתוכן, ומיד הבנתי שכל הזמן שחיפשתי דרך ליהדות – האוצר הזה פשוט היה נמצא בהישג יד מבלי שאדע...

בכל לילה קראתי קונטרס אחר מהערימה, המילים הקדושות והאוהבות שם שטפו לי את הלב, לאט לאט התחזקתי יותר בשמירת תורה ומצוות, בזכות אותו אוצר יקר שכמעט נעלם ממני מבלי משים", סיים האיש את דבריו.

לא תמיד יודעים מדוע מסבב השם יתברך שאגיע למקום פלוני, אבל כעת ראיתי בעיני חסד השם יתברך שסיבב איתי שאבוא למקום זה ואפגוש את היהודי שנתן לי חיזוק גדול להפצה, לדעת ש"לכל קונטרס יש כתובת" וגם זמן נכון משמים מתי יקבל אותו האיש וינקה את נשמתו...

מדברים מרבינו

לא ככה זוכים לסיים

למדור 'מדברים מרבינו', שלום וברכה.

בגיליון 'עיר ברסלב' חודש אייר, פורסם במדור זה מכתבו של א. מבני ברק.

שמספר על אותו יהודי שהוא לקח בטרמפ, ובנסיעה הוא סיפר לו לפי תומו איך שהוא שמע פעם אחת חיזוק ממוהרא"ש בגודל אמירת שניים מקרא ואחד תרגום בכל יום, ומאז כבר עשר שנים שהוא מסיים את התורה בשמחת תורה בזכות זה.

הכותב משתף את התפעלותו, את הלימוד שקיבל מזה כמה אדם צריך 'ביטול', להיות מוכן לקבל את דברי הצדיקים, כי אחרת, ניתן לשמוע ולשמוע אין ספור פעמים וזה לא ישפיע למעשה. וכדברי רבינו הק' בליקוטי מוהר"ן קכ"ג: "העיקר והיסוד שהכל תלוי בו – לקשר עצמו להצדיק שבדור, ולקבל דבריו... ולהשליך מאיתו כל החכמות, ולסלק דעתו כאילו אין לו שום שכל".

בקשר לעניין זה אני רוצה לשתף מעצמי, בתקווה שיהיה לזיכוי הרבים בפרסומו:

ברוך השם זכיתי לפני כמה שנים להתוודע לסדר דרך הלימוד של רבינו ז"ל, שלכל אחד ואחד, בכל מצב ובכל מקום, יש חלק בתורה הקדושה, וכמו שרבינו אומר בשיחות הר"ן שיחה ע"ו - "שאין צריכין בלימוד רק האמירה לבד לומר הדברים כסדר, וממילא יבין".

ואכן, החלטתי אז: "אני לומד כל יום את הדף! ואם אני לא מבין, או שאין לי זמן, כוח, חשק, או כל מניעה אחרת - אני אומר את הדף כמו שהוא! שחס ושלום לא יעבור עלי יום בלי לימוד התורה הקדושה".

ומאז, מזה שנתיים, אני זוכה ללמוד בכל יום את הדף היומי, וב"ה סיימתי מסכתות רבות.

עד שהגענו לפני פסח בשנה זו למסכת סוטה.

כשהתחילו את המסכת, אמרתי לעצמי: "כל הכבוד לי. אני לומד כל יום דף היומי. אבל מה, אני ילד? יש לי הרי ראש טוב, אני רוצה ללמוד בעיון, בהבנה, עם תוספות, כמו שצריך!", ואכן, קניתי ספרים, קבעתי לעצמי זמן, ו– אני מתחיל ללמוד

החלטתי אז: "אני לומד כל יום את הדף! ואם אני לא מבין, או שאין לי זמן, כוח, חשק, או כל מניעה אחרת - אני אומר את הדף כמו שהוא! שחס ושלום לא יעבור עלי יום בלי לימוד התורה הקדושה"

כמו שצריך וכמו שאני יודע!

ביום הראשון למדתי בעיון כמו שצריך עם כל התוספות ועם קצת ראשונים. היה לי סיפוק. הנה, ככה לומדים. מה זה שווה שלומדים ככה מהר בלי הבנה לעומק?.

ביום השני גם. ביום השלישי, היו לי מלא מניעות והכנות לפסח וכו' ככה שלא מצאתי את הזמן ואת היישוב הדעת.. ביום הרביעי התחלתי להשלים את של יום האתמול אבל לא היו לי 'מוחין' וכו', וככה עברו הימים...

ופתאום, באחד הימים אני שומע אברך בבית כנסת אומר: "ב"ה מחר אני מסיים מסכת סוטה", רצתי לגמרא שלי לראות איפה אני אוחז, כמה נשאר לי להשלים, ולא פחות ולא יותר, הסימנייה שלי עומדת בדף ז'...

מתי למדתי את הדף הזה? אי שם בפסח, ואנחנו עכשיו עוד רגע בשבועות...

איך עברו עלי כל השבועות והימים האלו? בלי לפתוח ספר? האמנם?

כן, זה נכון. רציתי להיות גדול. רציתי ללמוד "כמו שצריך". במשך שנתיים לא פספסתי יום אחד בלי דף גמרא! והנה רק נהייתי קצת 'אויבער חכם' ו - דף ז'...

למה זה קרה? האם אני לא יכול ללמוד גמרא בעיון מתוך חשק כל יום? האם אני לא באמת גדול כמו שחשבתי? האם אני טיפש? מה למען השם קרה כאן?

את התשובה קיבלתי מהר. בליל חמישי ערב שבועות בשיעור של מו"ר שליט"א, שם דיבר על מהות קבלת התורה.

הוא העלה שאלה שהרבה שואלים אותה – כתוב בגמרא במסכת שבת שבמתן תורה הקב"ה הגביה את הר סיני ואמר - 'אם מקבלין אתם את התורה - מוטב. ואם לאו - שם תהיה קבורתכם."

הקדוש ברוך הוא 'אַיֵּם' עליהם ואמר, 'אתם חייבים לקבל את התורה! אם לא, אתם קבורים פה תחת ההר..'

ונשאלת השאלה, הרי עם ישראל אמרו 'נעשה ונשמע', הם הקדימו נעשה לנשמע כי היו מוכנים לקבל את התורה אפילו בלי לדעת מה כתוב בו ומה זה דורש מהם, הם רצו את התורה! אז מה

הצורך להכריח?

ענה מו"ר שליט"א: אכן, עם ישראל רצו, לא היה צריך להכריח. אלא מה? הקב"ה אמר להם: 'כעת אתם רוצים את התורה, אבל יבוא יום, באנשהוא שם, שלא יהיה לכם חשק... שזה יהיה "כבד" עליכם, כמו שהבעל שם טוב אומר שיש ימי אהבה וימי שנאה, "אז!" – אומר הקב"ה לעם ישראל, "בזמן כזה צריכים לקבל את התורה בלי חשק, בלי כל המוחין והגדלות, בתמימות ובעקשנות כפי הערך ששייך, זו הדרך לקבל את התורה הקדושה. מצד אחד, נעשה ונשמע, רצונות וכיסופים גדולים, ומצד שני - כפה עליהם הר! להבין שתמיד יש לנו התקשרות חזקה לתורה הקדושה.

המשיך מו"ר והסביר – הימים והזמנים האלו שאין לנו חשק וכח לכלום, זה לא מבחירתנו, אנחנו לא מחליטים אם יש לנו חשק ורצון, זה מתנה משמים. אנחנו מחליטים איך אנחנו מתנהגים כשיש לנו חשק, ואיך מתנהגים כשאין.

כשמו"ר אמר את זה בשיעור, נזכרתי מה שמעתי ממנו בעבר.

לימוד התורה היא כמו אכילה, כולם רוצים לאכול, אף אחד לא אוכל בכח כי צריך... אנחנו בני אדם, לא צריך להכריח אנשים נורמליים לאכול, ואין צורך להסביר את חשיבות העניין...

אבל יש אנשים, של"ע הם חולים, שאינם יכולים לאכול, או מרוב חולשתם אין להם תיאבון, מה עושים איתם? האם הם אומרים - טוב, אין לי כח וחשק לאכול, אני לא אוכל? ברור שלא. מכריחים אותם לאכול, ואם צריך מאשפזים אותם עם אינפוזיה ומכניסים להם אוכל בכח, כי צריך, אדם לא מתקיים בלי אוכל.

אותו דבר בלימוד התורה הקדושה. אנחנו אוהבים את התורה, רוצים ללמוד אותה, נהנים ממנה. ולכן אנחנו מרבים בלימוד, ולומדים כל אחד כמו שהוא אוהב וכמה שהוא אוהב.

אבל מה קורה אם אנחנו לא אוהבים? אם כח וחשק? לא נלמד? אז לא! כמו אותו חולה שמכריחים אותו לאכול בכח, כך בלימוד התורה הקדושה, חובה עלינו ללמוד בכח! אפילו בלי הבנה, בלי רצון, בלי שום דבר, להגיד את הדף. אם נחכה כל פעם שיהיה לנו רצון וחשק - נמצא את עצמנו אחרי כמה שבועות בדף ז' כשבבית מדרש תולים מודעות לסיום מסכת...

זו התשובה שקיבלתי – לא, איני טיפש. אני יודע ללמוד. אבל אני צריך להבין את הכלל החשוב הזה. לא לחכות לעת הכושר של רצון ללימוד התורה. אם יש לי כרגע כח וחשק - אדרבה ואדרבה! ללמוד כמה שיותר וכמה שיותר באיכות! להבין, להתעמק, להנות מכל רגע! אבל אם כרגע אין לי זמן וכח - 'אין אתה בן חורין להיבטל ממנה', לא משנה באיזה צורה ובאיזה דרך - אסור שיעבור יום בלי לימוד התורה!

כעת את מסכת גיטין התחלתי עם התחלה חדשה, ועם הקדמות חדשות של איך ניגשים ללימוד התורה הקדושה.

אודה לפרסום מכתב זה, כדי שאחרים לא יצטרכו ללמוד "על בשרם" אלא יצייתו מיד לדברי הצדיקים בביטול מוחלט, בלי התחכמויות ודיבורים של - 'הכל נכון, אבל אני אחרת!'...

תודה על כל מה שאתם עושים למען הכלל ולמען דבר רבינו הקדוש בעולם,

ב.ש. הרי ירושלים.

אשרי מי שמתדלק משניות...

הקב"ה זכני להשתתף בנסיעה הקדושה לעלות לרגל יחד מו"ר הרה"צ שליט"א ממחרת אסרו חג השבועות, מצאתי ב"ה מקום ברכבו של אחד מחשובי אנ"ש שלקח אותי לירושלים. בדרך ראיתי דבר מיוחד וחשבתי לשתף אתכם, במהלך הנסיעה עצרנו בתחנת דלק, והאיש ירד למלאות את הטנק בדלק, ובנתיים, עד שהמיכל התמלא, הוציא הלה מכיסו משניות קטן, והחל לגרוס משנה אחר משנה.

וכשראה שאני מסתכל עליו חייך ואמר: "וכי אני לא צריך דלק?"...

ואלו דברי רבינו הק': "אשרי מי שזוכה לאכול כמה פרקים משניות" (שיחות הר"ן שיחה כ"ג) לתדלק את הנשמה שתאיר באור גדול...

פ. מ. יבנאל עיר ברסלב

האיש ירד למלאות את הטנק בדלק, ובנתיים, עד שהמיכל התמלא, הוציא הלה מכיסו משניות קטן, והחל לגרוס משנה אחר משנה. וכשראה שאני מסתכל עליו חייך ואמר: "וכי אני לא צריך דלק?"...

• פֶּרֶק ט' •

בֵּין בְּנֵי הַנְּעוּרִים הַשּׁוֹבָבִים

חֹרֶף ---

רַבִּי אֶפְרַיִם - חָמִיו שֶׁל רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ, נוֹסֵעַ עַל הַנָּהָר שֶׁלְיַד הוֹסְיַאטִין.

הַקֹּר הָעַז, גּוֹרֵם לַנָּהָר לַעֲצֹר, הַמַּיִם שֶׁזּוֹרְמִים כָּל הַשָּׁנָה, קוֹפְאִים עַל מְקוֹמָם, וְכָךְ נִסְלֶלֶת לָהּ הַדֶּרֶךְ לַעֲגָלוֹת וַאֲנָשִׁים לַעֲבֹר עַל הַנָּהָר עַצְמוֹ.

מַבִּיט רַבִּי אֶפְרַיִם מֵחַלּוֹן הַכְּרָכָרָה, לִרְאוֹת אֶת נַעֲרֵי הוֹסְיַאטִין הַנֶּחְמָדִים מִשְׁתַּעְשְׁעִים עַל הַקֶּרַח, לְבוּשִׁים הֵיטֵב לְהִתְגּוֹנֵן מֵהַקֹּר, אֲבָל פְּנֵיהֶם סְמוּקוֹת בְּחֶדְוָה מֵהַמִּשְׂחָק בְּפִסּוֹת הַקֶּרַח וְהַשֶּׁלֶג...

רֶגַע אֶחָד --- נֶחְרַד רַבִּי אֶפְרַיִם.

אֶת מִי הוּא מְזַהֶה שָׁם בֵּין בְּנֵי הַנְּעוּרִים הַשּׁוֹבָבִים?!

לֹא אַחֵר מֵאַשֶׁר אֶת חֲתָנוֹ הַטָּהֳרִי רַבִּי נַחְמָן!

לִבּוֹ הִתְכַּנֵּץ מִצַּעַר וְתַדְהֵמָה, הוּא יוֹדֵעַ כַּמָּה בִּתּוֹ הַצַּדֶּקֶת רָצְתָה בַּעַל צַדִּיק, וְכַמָּה שָׁמְחָה כְּשֶׁזָּכוּ לְהִשְׁתַּדֵּךְ עִם מִשְׁפָּחָה מְיֻחֶסֶת כָּזוֹ, נָכְדּוֹ שֶׁל הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקָּדוֹשׁ!

וְכָעֵת --- מַה עוֹשֶׂה כָּאן הָאַבְרֵךְ הַטָּהֳרִי?!

"מָעוֹת נָדָן"

הָאֱמֶת הָיְתָה שׁוֹנָה לְגַמְרֵי מִמָּה שֶׁרָאָה רַבִּי אֶפְרַיִם.

מִיָּד לְאַחַר נְשׂוּאָיו - נִכְנַס רַבֵּנוּ עוֹד יוֹתֵר בַּעֲבוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, כְּשֶׁרַק יָצָא מֵהַחֻפָּה - הִתְלַהֵב לִבּוֹ שֶׁל רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, בְּשִׂקְיָדָה גְּדוֹלָה עַל הַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה וְהִתְבּוֹדְדוּת לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יוֹתֵר וְיוֹתֵר.

מַה יִּהְיֶה עִם פַּרְנָסָה? הֲרֵי כָּעֵת מֻטֶּלֶת עָלָיו הָאַחְרָיוּת לְהָבִיא אֹכֶל לְבֵיתוֹ.

בְּאוֹתָן שָׁנִים נָהֲגוּ לָתֵת "מָעוֹת נָדָן" לְחָתָן - סְכוּם כֶּסֶף מְסֻיָּם, שֶׁהָיָה עוֹזֵר לַזּוּג הַצָּעִיר לַעֲמֹד עַל רַגְלַיִם בְּתְחִלַּת חַיֵּי הַנִּשּׂוּאִין.

רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ קִבֵּל לַחֲתֻנָּתוֹ סְכוּם שֶׁל שָׁלוֹשׁ מֵאוֹת

אֲדָמִים, וְהֶחְלִיט לְהִתְקַיֵּם עַל הַמָּעוֹת הָאֵלּוּ.

מַה יִּהְיֶה כְּשֶׁהֵם יִכְלוּ? הֲרֵי סְכוּם זֶה לֹא הָיָה מַסְפִּיק יוֹתֵר מִבִּשְׁבִיל הַתְּקוּפָה הָרִאשׁוֹנָה בִּלְבַד? - עַל זֶה לֹא דָּאַג רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ, הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ תָּמִיד עוֹזֵר. כָּעֵת זֶה הָיָה בִּשְׁבִילוֹ עֶזְרָה גְּדוֹלָה לְהַתְמִיד בַּעֲבוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּלִי דְּאָגוֹת שֶׁל פַּרְנָסָה.

אִם כֵּן, מָה פֵּשֶׁר הַמִּשְׂחָק שֶׁל הַצַּדִּיק הַקָּדוֹשׁ עִם הַנְּעָרִים עַל הַשֶּׁלֶג?

שֶׁאִישׁ בָּעוֹלָם לֹא יֵדַע

הַשָּׂדוֹת וְהֶהָרִים שֶׁסְּבִיב הוֹסִיאַטִין כֵּן זָכוּ לִרְאוֹת אֶת הָאֵמֶת ---

בְּשֶׁקֶט, כְּשֶׁאִישׁ לֹא רָאָה, חָמַק רַבֵּנוּ מֵהַכְּפָר, עָלָה עַל סוּס שֶׁלָּקַח מִבֵּית חָמִיו, וְרָכַב עָלָיו לְעֹמֶק הַנּוֹף.

שָׁם, מָקוֹם רֵיק מֵאֲנָשִׁים, רָחוֹק מִכָּבוֹד וְהַעֲרָצָה, בִּלְתִּי לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְבַדּוֹ, נָתַן רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ דְּרוֹר לְלִבּוֹ הַיּוֹקֵד אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ ---

בָּהָרִים הַגְּבוֹהִים, בְּיָרֵק הָעֵצִים הָעוֹטֵף, בְּלָה רַבֵּנוּ אֶת יְמֵי נְעוּרָיו בַּעֲבוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּמִסִירוּת נֶפֶשׁ עֲצוּמָה, שָׁעוֹת שֶׁל הִתְבּוֹדְדוּת וְשִׂיחָה אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, בְּצָעָקוֹת מֵעֹמֶק הַלֵּב שֶׁיִּזְכֶּה לְהִתְעַלּוֹת יוֹתֵר וְיוֹתֵר לִהְיוֹת עוֹבֵד הַשֵּׁם.

וּכְשֶׁהָיָה חוֹזֵר לַכְּפָר, הִתְעָרְבֵב בֵּין הַנְּעָרִים הַפְּשׁוּטִים, מַסְתִּיר אֶת מַדְרֵגָתוֹ הַנִּשְׂגָּבָה וּמַצִּיג אֶת עַצְמוֹ כִּכְלִי רֵיק... שְׁכֵנָיו שֶׁל רַבִּי אֶפְרַיִם הִתְמַלְּאוּ בְּרַחֲמִים: "רַבִּי אֶפְרַיִם - מֵאָרְחָם וּמִקָּרְבָם שֶׁל צַדִּיקֵי הַדּוֹר, שָׁזָכָה לְהִשְׁתַּדֵּךְ עִם הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקָּדוֹשׁ בְּעַצְמוֹ, "נָפַל" עִם נַעַר פָּשׁוּט מְאֹד"...

סָאשְׁיֶא - אִשְׁתּוֹ הַצַּדֶּקֶת, יָדְעָה אֶת הָאֱמֶת, בַּעֲלָהּ הַקָּדוֹשׁ הִשְׁבִּיעַ אוֹתָהּ: "חָפֵץ אֲנִי לַעֲבֹד אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּהַסְתָּרָה, שֶׁאִישׁ בָּעוֹלָם לֹא יֵדַע מִמֶּנִּי".

אִשָּׁה כְּשֵׁרָה וְצַדֶּקֶת הָיְתָה סָאשְׁיֶא, הִיא נֶעֱמְדָה לִימִין רַבֵּנוּ לַעֲזֹר לוֹ בַּמִּשִׂימָה הַקְּדוֹשָׁה, הִיא הִסְתִּירָה אֶת עֲבוֹדָתוֹ הַנּוֹרָאָה מִכֹּלָם, וְאַף כְּשֶׁאָבְיָה הִסְתַּכֵּל עָלֶיהָ בְּעֵינַיִם עֲצוּבוֹת מְלֵאוֹת רַחֲמִים עַל "מַצָּבָהּ", מִלְּאָה אֶת פִּיהָ מַיִם, וְלֹא גִּלְתָה לְאִישׁ אֶת הַסּוֹד הַקָּדוֹשׁ שֶׁלָּהֶם.

חִדּוּשׁ אֶחָד

בַּיָּמִים הָהֵם, הִתְחִילָה הִתְגַּלּוּת הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקָּדוֹשׁ, וְהִתְפַּרְסְמוּתוֹ בָּעוֹלָם, וְתַלְמִידִים רַבִּים, צַדִּיקִים וּקְדוֹשִׁים, הֵחֵלּוּ לִנְהֹר לְמֶעְזִיבּוּז.

בֵּינֵיהֶם הָיָה תַּלְמִיד צָעִיר, וּשְׁמוֹ רַבִּי נַחְמָן, מֵעִיר הוֹרִידֶענְקָא. הוּא הִתְמַסֵּר בְּכָל מְאוֹדוֹ לְרַבּוֹ הַקָּדוֹשׁ וְנַעֲשָׂה נֶאֱמָן בֵּיתוֹ, וְהַבַּעַל שֵׁם טוֹב, חִבְּבוֹ מְאֹד מְאֹד, וְהָיָה נוֹהֵג לִשְׁלֹחַ אוֹתוֹ לִשְׁלִיחוּיוֹת נְחוּצוֹת.

רַבִּי נַחְמָן זָכָה, שֶׁהַבַּעַל שֵׁם טוֹב הָיָה שַׂדְכָן עֲבוּרוֹ - פַּעַם אַחַת בָּאָה לִפְנֵי הַבַּעַל שֵׁם טוֹב אֵחוֹתוֹ שֶׁל הַצַּדִּיק רַבִּי יִצְחָק מִדְּרוֹבְהִיטְשׁ זי"ע, וּבִקְּשָׁה מֵאֵת הַצַּדִּיק שִׁדּוּךְ הָגוּן עֲבוּרָהּ, הִכִּיר הַבַּעַל שֵׁם טוֹב בְּצִדְקוּתָהּ וּבְקֶדֻשָּׁתָהּ וְהִמְלִיץ לָהּ עַל תַּלְמִידוֹ הֶחָבִיב עָלָיו מְאֹד - רַבִּי נַחְמָן מֵהוֹרִידֶענְקָא.

כְּשֶׁנִּגְמַר הַשִּׁדּוּךְ בְּכִי טוֹב, שָׁאַל הַצַּדִּיק אֶת הֶחָתָן: "מָה תִּתֵּן לִי כִּשְׂכַר שַׂדְכָנוּת?", הִמְתִּין הַתַּלְמִיד לְמוֹצָא פִּי רַבּוֹ, וְאָכֵן הַבַּעַל שֵׁם טוֹב נַעֲנָה: "כְּשֶׁתּוֹלִיד בֵּן, וּבְתִּי הַצַּדֶּקֶת אָדֵל תֵּלֵד בַּת, נִשְׂתַּדֵּךְ יַחַד, זֶה יִהְיֶה שְׂכַר הַשַּׂדְכָנוּת".

בְּיִרְאַת הַכָּבוֹד שָׁמַע רַבִּי נַחְמָן אֶת דִּבְרֵי רַבּוֹ, אַךְ דָּבָר אֶחָד עָנָה: רַבִּי, הֲלֹא אֲנִי מַגִּיעַ מִמִּשְׁפָּחָה מְיֻחֶסֶת, שֶׁמִּתְיַחֶסֶת אַחַר דָּוִד הַמֶּלֶךְ!".הוֹצִיא הַבַּעַל שֵׁם טוֹב כְּתַב יִחוּס וְהֶרְאָה לוֹ, שֶׁגַּם הוּא מִתְיַחֵס אַחַר דָּוִד הַמֶּלֶךְ, וְאָכֵן סִכְּמוּ בֵּינֵיהֶם הַצַּדִּיק וְתַלְמִידוֹ עַל שִׁדּוּךְ.

הַכַּלָּה הַטְּרִיָּה הִתְכּוֹנְנָה בְּהִתְרַגְּשׁוּת רַבָּה לִקְרַאת הַיּוֹם הַגָּדוֹל, בּוֹ תִּזְכֶּה לְהִכָּנֵס בִּבְרִית הַנִּשּׂוּאִין, עִם לֹא אַחֵר מֵאֲשֶׁר תַּלְמִידוֹ חֲבִיבוֹ שֶׁל הַבַּעַל שֵׁם טוֹב!, "רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, זַכֵּה אוֹתִי לְהָקִים בַּיִת נֶאֱמָן, בַּיִת שֶׁיְּגַלֶּה אֶת אֱלוֹקוּתְךָ בָּעוֹלָם הַזֶּה!". הִיא הִרְבְּתָה לְהִתְפַּלֵּל בְּיָמִים לִפְנֵי הַחֲתֻנָּה, הַהֲכָנוֹת הָרַבּוֹת לְוִוּ בִּדְמָעוֹת שֶׁל הִתְרַגְּשׁוּת וְנַעֲגוּעִים לְהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, עַד שֶׁהִגִּיעַ הַיּוֹם הַגָּדוֹל.

אוּלָם הַשִּׂמְחָה הַגְּדוֹלָה הִתְפּוֹגְגָה מֵהֵרָה - תֶּכֶף וּמִיָּד אַחַר הַחֻפָּה, נֶעֱלַם הֶחָתָן! הַכַּלָּה הַהֲמוּמָה הִמְתִּינָה כַּמָּה יָמִים, וּכְשֶׁלֹּא חָזַר - הִתְדַּפְּקָה הָאִשָּׁה עַל דֶּלֶת חַדְרוֹ שֶׁל הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקָּדוֹשׁ כְּשֶׁהִיא מְמָרֶרֶת בִּבְכִי.

כְּשֶׁשָּׁמַע זֹאת הַבַּעַל שֵׁם טוֹב נִבְהַל, וּבִקְּשָׁהּ שֶׁתַּחֲזֹר אֵלָיו בְּעוֹד כַּמָּה יָמִים, בֵּינָתַיִם יְנַסֶּה לְהִתְוַדֵּעַ הֵיכָן בַּעֲלָהּ.

הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הִתְפַּלֵּל רַבּוֹת וְיִחֵד יִחוּדִים קְדוֹשִׁים וְנַעֲלִים, עַד שֶׁצָּפָה בְּרוּחַ קָדְשׁוֹ הֵיכָן מִסְתַּתֵּר תַּלְמִידוֹ - הֶחָתָן הַנֶּעֱלָם. מִיָּד שָׁלַח אֶת אֶחָד הַתַּלְמִידִים לִקְרֹא לוֹ.

"מַדּוּעַ עָשִׂיתָ כָּזֹאת? לְעַגֵּן אֶת כַּלָּתְךָ תֶּכֶף אַחַר הַחֻפָּה?"

"רַבִּי הַקָּדוֹשׁ", הֵשִׁיב הַתַּלְמִיד בְּהַכְנָעָה לִפְנֵי רַבּוֹ, "אַל נָא תַּקְפִּידוּ, רָאִיתִי בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ, שֶׁיִּוָּלֵד לָנוּ יֶלֶד, אוּלָם מָתַי שֶׁיִּוָּלֵד הַתִּינוֹק - תָּמוּת הָאִמָּא, חָס אֲנִי עַל שְׁנוֹתֶיהָ הַצְּעִירוֹת וְלָכֵן בָּרַחְתִּי". כְּשֶׁשָּׁמַע זֹאת הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקָּדוֹשׁ, שָׁלַח שָׁלִיחַ לָאִשָּׁה, וְסִפֵּר לָהּ אֶת הַדְּבָרִים.

שָׁמְעָה הָאִשָּׁה וְהֵשִׁיבָה: "אִם מְדֻבָּר פֹּה בְּצַדִּיק כָּזֶה, שֶׁרוֹאֶה בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ מָה שֶׁעָתִיד לִהְיוֹת - מַסְכִּימָה אֲנִי!" וְכֵן הָיָה, רַבִּי נַחְמָן חָזַר לְבֵיתוֹ הֶחָתָן.

אוּלָם רְאוּ מַהִי כֹּחָהּ שֶׁל תְּפִלָּה! - כְּשֶׁיָּלְדָה הַצַּדֶּקֶת אֶת הַתִּינוֹק, בָּכְתָה מְאֹד, וּבִדְמָעוֹת בִּקְּשָׁה: רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם! תֵּן לִי לְפָחוֹת חֹדֶשׁ יָמִים, שֶׁאוּכַל מְעַט לְהִשְׁתַּעֲשֵׁעַ עִם בְּנִי הַתִּינוֹק!" תְּפִלָּתָהּ הַחַמָּה הִתְקַבְּלָה - הִיא חָיָה עוֹד חֹדֶשׁ אַחֲרֵי הַלֵּדָה וְאָז נִפְטְרָה.

כְּשֶׁשָּׁמַע זֹאת רַבִּי נַחְמָן בַּעֲלָהּ, הִתְאוֹנֵן: "חֲבָל חֲבָל, הָיְתָה זוֹ עֵת רָצוֹן גְּדוֹלָה בַּשָּׁמַיִם, אִם הָיְתָה מִתְפַּלֶּלֶת שֶׁיְּבַטֵּל גְּזַר הַדִּין לְגַמְרֵי - הָיְתָה פּוֹעֶלֶת וּמַאֲרִיכָה יָמִים רַבִּים"!...

סִפּוּרֵי תְּפִלָּה

נֶאֱבְדוּ לִי 20 שֶׁקֶל, וְלֹא מָצָאתִי אוֹתָם הַרְבֵּה זְמַן. הִתְפַּלַּלְתִּי לַה' יִתְבָּרַךְ, וְאַחַר כָּךְ חִפַּשְׂתִּי שׁוּב אַחַר הַתְּפִלּוֹת שֶׁהִתְפַּלַּלְתִּי, וְתוֹךְ זְמַן קָצָר בָּרוּךְ הַשֵּׁם מָצָאתִי אֶת הַכֶּסֶף... יִישַׁר כֹּחַ אייבֶּערְשְׁטֶטער!.

חַיִּים שַׁאוּרְף, יַבְנְאֶל עִיר פֶּרְסִלָּה

הַרְבֵּה זְמַן אֲנִי מִתְפַּלֵּל לַה' שֶׁיִּהְיֶה לִי 'רַחֲפָן' לְשַׂחֵק בּוֹ, וְאָז הִגִּיעַ יוֹם הַהֻלֶּדֶת שֶׁל אָחִי הַקָּטָן, וְהוּא קִבֵּל מַתָּנָה - 'רַחֲפָן', וּמִיָּד אָמַרְתִּי תּוֹדָה לַה' שֶׁשָּׁמַע אֶת הַתְּפִלּוֹת שֶׁלִּי, וְעַכְשָׁו אֲנִי אוּכַל לְשַׂחֵק אִתּוֹ בָּ'רַחֲפָן'".

יְשַׁרְאֶל מֵאִיר פָּרִי, יַבְנְאֶל עִיר פֶּרְסִלָּה

הִתְפַּלַּלְתִּי מְאֹד לַה' יִתְבָּרַךְ עַל אֲחוֹתִי הַגְּדוֹלָה שֶׁתִּזְכֶּה לִבְנוֹת בַּיִת נֶאֱמָן בְּיִשְׂרָאֵל, וְתוֹדָה לַה' שֶׁשָּׁמַע אֶת הַתְּפִלּוֹת, וְהִיא הִתְאָרְסָה בָּרוּךְ הַשֵּׁם.

א. ד.

נֶאֱבְדוּ לִי 50 שֶׁקֶל, וְהִתְפַּלַּלְתִּי לַה' שֶׁאֶמְצָא אוֹתָם, וְאָז חִפַּשְׂתִּי בָּרֶכֶב שֶׁלָּנוּ, וּמָצָאתִי אֶת זֶה מִתַּחַת לְאֶחָד מֵהַמּוֹשָׁבִים בָּרֶכֶב, תּוֹדָה רַבָּה לַה'!

מ. ש., יַבְנְאֶל עִיר פֶּרְסִלָּה

שֶׁל גָּדוֹל

בּוֹ נְסַפֵּר קְצָת סִפּוּרִים נִפְלָאִים עַל הַהַתְמָדָה וְאַהֲבַת הַתּוֹרָה הַגְּדוֹלָה שֶׁזָּכָה לָהּ מוֹהֲרָא"שׁ כְּשֶׁהִתְקָרֵב בְּבַחֲרוּתוֹ אֶל רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ

הַתְּמָדָה

הָרַמְבָּ"ן אוֹמֵר: "מַעֲשֶׂיךָ יְקָרְבוּךָ וּמַעֲשֶׂיךָ יְרַחֲקוּךָ"
רַמְבָּ"ן?! אֲנִי זוֹכֵר אֶת זֶה מֵהַמִּשְׁנָיוֹת...

רַבּוֹתַי זוֹ מִשְׁנָה מְפֹרֶשֶׁת
שֵׁב, שֵׁב בָּחוּר'ל...

הִנֵּה כָּאן, תִּרְאוּ
הוּא כֵּן יוֹדֵעַ מָה הוּא אוֹמֵר...

בָּרוּךְ הַשֵּׁם זָכִיתִי כְּבָר לְשִׁעוּרִים בְּשֻׁלְחָן עָרוּךְ וּגְמָרָא, בְּלִי רַבֵּנוּ לֹא הָיִיתִי אוֹחֵז בָּזֶה...

הַיּוֹם אֲנִי מְקַבֵּל עַל עַצְמִי לֹא לָזוּז עַד שֶׁאֲנִי מְסַיֵּם אֶת מִסְפַּר דַּפֵּי הַגְּמָרָא הָאֵלּוּ
יִתְהַפֵּךְ הָעוֹלָם וְיִפְּלוּ פְּצָצוֹת - אֲנִי לֹא זָז!

שְׂרֵפָה!
יֵשׁ אֵשׁ בַּבִּנְיָן!
אֲנִי לֹא מֵרִים אֶת הָרֹאשׁ מֵהַסֵּפֶר עַד שֶׁאֲנִי גּוֹמֵר!

אֲנִי לֹא אָזוּז עַד שֶׁאֲסַיֵּם!

בָּרוּךְ הַשֵּׁם סִיַּמְתִּי, רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם תַּעֲזֹר שֶׁאֵצֵא מִפֹּה לְשָׁלוֹם!

וָאוּ, בֶּאֱמֶת נִשְׂרַף חֵלֶק גָּדוֹל מֵהַבִּנְיָן, אֲבָל בָּרוּךְ הַשֵּׁם לֹא הִסְתַּכַּנְתִּי
תּוֹדָה רַבָּה לְךָ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שֶׁנָּתַתָּ לִי רַבִּי כָּזֶה שֶׁנּוֹתֵן לִי הַתְמָדָה בַּתּוֹרָה!

שיחה מחיה

לְאֵיזוֹ אִמְרָה שֶׁל רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ רוֹמֵז הַצִּיּוּר?

פִּתְרוֹן הַחִידָה הַקּוֹדֶמֶת ↓

זֶה כְּלוּם!

יְלָדִים יְקָרִים!

בַּאִיּוּר שֶׁל חֹדֶשׁ אִיָּר רָאִינוּ יֶלֶד חָמוּד שֶׁמְּנַסֶּה לִתְפֹּס אֶת קַרְנֵי הַשֶּׁמֶשׁ שֶׁחוֹדְרִים מֵהַחַלּוֹן...

הַאִם הוּא יַצְלִיחַ?

זֶה אֶפְשָׁרִי בִּכְלָל לִתְפֹּס אֶת הַקְּרָנַיִם שֶׁהַשֶּׁמֶשׁ שׁוֹלַחַת לָנוּ לְתוֹךְ הַחֶדֶר?

כֻּלָּם יוֹדְעִים שֶׁלֹּא, אִי אֶפְשָׁר.

אֲבָל לָמָּה? זֶה נִרְאֶה כָּל כָּךְ אֲמִתִּי! כָּל כָּךְ יָפֶה וּמוּחָשִׁי, עַמּוּדִים צְהֻבִּים וּכְתֻמִּים כָּאֵלּוּ...

לָמָּה אִי אֶפְשָׁר לָגַעַת בָּזֶה? לָמָּה אִי אֶפְשָׁר לְהַחֲזִיק בָּזֶה?

פָּשׁוּט. כִּי לַמְּרוֹת שֶׁזֶּה נִרְאֶה כָּל כָּךְ אֲמִתִּי, אֲבָל בֶּאֱמֶת - זֶה שׁוּם דָּבָר, זֶה לֹא בֶּאֱמֶת מַשֶּׁהוּ שֶׁנִּתָּן לְהַחֲזִיק!

אוֹמֵר רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ בְּסִפְרוֹ שִׂיחוֹת הָרַ"ן (שִׂיחָה ו') אוֹתוֹ דָּבָר זֶה הַיֵּצֶר הָרַע!

הַיֵּצֶר הָרַע מְנַסֶּה לְהַצִּיעַ לָנוּ דְּבָרִים כָּל כָּךְ קוֹרְצִים, שֶׁנִּרְאֶה שֶׁיֵּשׁ בָּהֶם מַשֶּׁהוּ מְיֻחָד, מַשֶּׁהוּ כָּזֶה יָפֶה, כָּזֶה כֵּיפִי...

אֲבָל בֶּאֱמֶת אֵין בָּזֶה שׁוּם דָּבָר! אֵין בָּזֶה כְּלוּם! כְּמוֹ קַרְנֵי שֶׁמֶשׁ שֶׁנִּרְאִים כְּמוֹ מַשֶּׁהוּ מְיֻחָד, אֲבָל בֶּאֱמֶת זֶה כְּלוּם.

הַיֵּצֶר הָרַע אוֹמֵר לָנוּ "כְּדַאי לְךָ לְדַבֵּר לָשׁוֹן הָרַע עַל הַשָּׁכֵן.." "כְּדַאי לְךָ לְהַעֲלִיב אֶת הֶחָבֵר שֶׁלְּךָ", "לְהִסְתַּכֵּל אֵיפֹה שֶׁהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא לֹא רוֹצֶה שֶׁיִּסְתַּכְּלוּ" זֶה יִהְיֶה לְךָ כָּזֶה כֵּיף...

הוּא עוֹשֶׂה לָנוּ 'כְּאִלּוּ', אֲבָל מַה בֶּאֱמֶת? בֶּאֱמֶת אֵין בָּזֶה שׁוּם דָּבָר! זֶה רַק נִרְאֶה מַשֶּׁהוּ מְיֻחָד...

אָז מַה כֵּן שָׁוֶה?

מַה כֵּן מַשֶּׁהוּ חָשׁוּב וּמַשְׁמָעוּתִי שֶׁאֲנַחְנוּ יְכוֹלִים לְהַחֲזִיק בַּיָּד, לֹא כְּמוֹ הַקְּרָנַיִם שֶׁל הַשֶּׁמֶשׁ?

מְלַמְּדִים אוֹתָנוּ הַצַּדִּיקִים - זֶה הַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה! הַתְּפִלּוֹת! מִצְוֹות וּמַעֲשִׂים טוֹבִים!

זֶה דְּבָרִים חֲשׁוּבִים בֶּאֱמֶת שֶׁיֵּשׁ לָהֶם בֶּאֱמֶת חֲשִׁיבוּת!

יְלָדִים יְקָרִים.

בּוֹאוּ לֹא נִשְׁמַע לְיֵצֶר הָרַע, אֵין לוֹ מַה לְמְכֹּר בִּכְלָל, הוּא רַק מְרַמֶּה אוֹתָנוּ!

בּוֹאוּ נַקְשִׁיב לַצַּדִּיקִים, נַקְשִׁיב לְרַבֵּנוּ, שֶׁמְּלַמֵּד אוֹתָנוּ מַה חָשׁוּב בֶּאֱמֶת, הַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה, לְדַבֵּר עִם הַשֵּׁם כָּל הַזְּמַן, וְלִרְדֹּף אַחֲרֵי מִצְוֹות וּמַעֲשִׂים טוֹבִים! זֶה דְּבָרִים שֶׁבֶּאֱמֶת בֶּאֱמֶת יֵשׁ לָהֶם חֲשִׁיבוּת גְּדוֹלָה מְאוֹד!

"גַּם נִדְמוּ כָּל הַתַּאֲוֹות שֶׁל הָעוֹלָם כְּמוֹ עַמּוּדֵי אוֹר הַנִּכְנָסִין בַּבַּיִת מִן אוֹר הַחַמָּה, כַּנִּרְאֶה בְּחוּשׁ שֶׁהֵם נִדְמִין לְעַמּוּדִים מֵחֻמַּת הַזְּרִיחָה שֶׁל הַחַמָּה, וּכְאִלּוּ רוֹצִים לִתְפֹּס אוֹתָן הָעַמּוּדֵי אוֹר שֶׁתּוֹפְסִים וְחוֹטְפִים, וְאֵין בְּתוֹךְ הַיָּד כְּלוּם, כָּךְ הֵם כָּל הַתַּאֲוֹות שֶׁל עוֹלָם הַזֶּה" (שיחות הר"ן שיחה ו').

מלא תוכן!

מרתק ומחזק לכל המשפחה!

הביאו ברכה לביתכם!
עם מגזין התוכן של כל המשפחה.
עיר ברסלב

מצטרפים עכשיו
ומקבלים את האור כל חודש!

להצטרפות לתכנית המנויים: 053.483.3424